

Tujuh Puluh Taun Nu Kaliwat Poho di Tirus

Jeff Pippenger

2023-08-12

Tujuh Puluh Taun Tirus Nu Kaliwat Hilap

Sakabéh para nabi netelakeun ahir dunya.

“Masing-masing nabi baheula nyarita lain utamana pikeun jamanna sorangan, tapi leuwih pikeun jaman urang, nepi ka nubuat maranéhna téh berlaku pikeun urang. ‘Ayeuna sagala ieu kajadian ka maranéhna pikeun jadi conto: jeung éta geus dituliskeun pikeun panggeuing ka urang, anu ka urang ahir dunya geus datang.’ 1 Korinta 10:11. ‘Lain ka dirina sorangan, tapi ka urang maranéhna ngalayanan hal-hal éta, anu ayeuna geus dibéjakeun ka maranéh ku jalma-jalma anu geus ngawawarkeun Injil ka maranéh ku Roh Suci anu diutus turun ti sawarga; hal-hal anu ku malaikat ogé dipikahayang pikeun ditingalikeun.’ 1 Petrus 1:12....

“Kitab Suci geus ngumpulkeun sarta ngahijikeun sakabéh kabeungharanana pikeun ieu turunan panungtungan. Sakabéh kajadian agung jeung sagala lumangsungna perkara anu khidmat dina sajarah Perjangjian Heubeul geus kungsi, jeung ayeuna keur, ngulang deui dirina dina gereja dina poé-poé panungtungan ieu.” Selected Messages, book 3, 338, 339.

Sakumna kitab dina Alkitab nyampurnakeunana dina Kitab Wahyu.

“Dina Wahyu sakabéh kitab dina Alkitab pateung tur tamat.” Acts of the Apostles, 585.

Pesen panggeuing pamungkas pikeun sakumna nu nyicingan planét bumi dicirian dina Wahyu dalapan welas.

Sanggeus perkara-perkara ieu, sim kuring nempo malaikat sejen turun ti sawarga, ngabogaan kakawasaan anu ageng; sarta bumi jadi caang ku kamulyaan-Na. Jeung anjeunna sasauran kalawan tarik, ku sora anu kuat, pokna, Babul anu gede geus runtuh, geus runtuh, sarta geus jadi pangcalikan setan-setan, jeung pangreureuhan unggal roh jahat, jeung kurungan unggal manuk anu najis jeung dipikangewa. Sabab sakumna bangsa geus nginum tina anggur murka tina cabulna dirina, sarta raja-raja di bumi geus ngalampahkeun cabul jeung dirina, jeung padagang-padagang di bumi geus jadi beunghar ku limpahan kamewahanana. Wahyu 18:1–3.

Ungkara “Babulon anu agung” ngalambangkeun garéja Katolik Roma, sarta dina Yesaya pasal dua puluh tilu “Babulon anu agung” digambarkeun minangka Tirus.

Beban ngeunaan Tirus. Ngaralengis, eh kapal-kapal Tarsis; sabab eta geus diruksak nepi ka taya deui imah, taya deui jalan asup; ti tanah Kitim ieu diwartakeun ka maranehna. Cicingeun, eh pangeusi pulo; maneh anu geus dipinuhan ku padagang-padagang Sidon, anu nyebrang laut. Jeung ngaliwatan cai anu jembar, bibit Sihor, hasil panen walungan, jadi panghasilanana; jeung manehna jadi pasar bangsa-bangsa. Era geura isin, eh Sidon; sabab laut geus ngucap, nya eta kakuatan laut, pokna, Kami henteu ngalaman nyeri kalahiran, henteu ngalahirkeun anak, henteu ngasuh nonoman, henteu ngagedekeun parawan-parawan. Sakumaha dina beja ngeunaan Mesir, kitu deui maranehna bakal kacida kanyerina dina beja ngeunaan Tirus.

Nyebranglah ka Tarsis; ngaralengis, eh pangeusi pulo. Naha ieu kota maneh anu pinuh kabungahan, anu umurna geus ti mangsa baheula keneh? suku-sukuna sorangan bakal mawa manehna jauh ka tanah sejen pikeun ngumbara. Saha anu geus nyusun rancangan ieu ngalawan Tirus, kota anu méré makuta, anu padagang-padagangna para pangéran, anu padagang ageungna jalma-jalma anu dipihormat di bumi? PANGERAN Nu Maha Kawasa geus netepkeunana, pikeun ngahinakeun kasombongan sagala kamulyaan, jeung pikeun ngadadakkeun sagala jalma anu dipihormat di bumi. Ngaliwatan tanah maneh kawas walungan, eh putri Tarsis: geus euweuh deui kakuatan. Anjeunna ngalegaan leungeunna ka luhur laut, Anjeunna ngagebegkeun karajaan-karajaan: PANGERAN geus masihan parentah ngalawan kota padagang, pikeun ngancurkeun benteng-bentengna. Jeung Anjeunna ngandika, Maneh moal bungah deui, eh parawan anu ditindes, putri Sidon: gugah, nyebrang ka Kitim; di dinya oge maneh moal manggihan katengtreman. Tingal tanah urang Kasdim; ieu bangsa tadina euweuh, nepi ka urang Asyur ngadegkeun eta pikeun jalma-jalma anu cicing di gurun keusik: maranehna ngadegkeun munara-munarana, maranehna ngadegkeun karaton-karatonana; tuluy eta dibawa kana karuksakan. Ngaralengis, eh kapal-kapal Tarsis; sabab kakuatan maraneh geus diruksak. Jeung bakal kajadian dina poe eta, Tirus bakal kaliwat ku poho salila tujuh puluh taun, nurutkeun poe-poe saurang raja: sanggeus ahir tujuh puluh taun Tirus bakal nyanyi kawas awewe lacur. Candak kacapi, ngideran kota, eh awewe lacur anu geus kaliwat ku poho; alunkeun wirahma anu endah, nyanyikeun loba lagu, supaya maneh diinget deui. Jeung bakal kajadian sanggeus ahir tujuh puluh taun, yen PANGERAN bakal nganjang ka Tirus, sarta manehna bakal balik deui kana upahna, jeung bakal ngalakukeun palacuran jeung sakumna karajaan dunya di sakuliah beungeut bumi. Jeung daganganana sarta upahna bakal jadi kasucian pikeun PANGERAN: eta moal ditimbun atawa disimpen; sabab daganganana bakal jadi pikeun maranehna anu cicing di payuneun PANGERAN, pikeun dahar nepi ka wareg, jeung pikeun pakean anu langgeng. Yesaya 23:1–18.

Nyondo White nyerat kieu: “Sakabéh kajadian-kajadian agung jeung prakara-prakara anu khidmat dina sajarah Perjanjian Heubeul geus kajadian, sarta keur kasorang deui, di jero gareja dina poé-poé panungtungan ieu.”

Yesaya dua puluh tilu ngabahas hubungan-hubungan nubuat ngeunaan Perserikatan Bangsa-Bangsa, Kapapaan, Amérika Sarikat, jeung Islam. Supaya bisa ngakuan bebeneran-bebeneran ieu, sababaraha lambang dina éta pasal kudu ditetepkeun ku Ilham. Sanggeus lambang-lambang éta ditetepkeun, runtuyan kajadianana jadi cukup lugas. Lambang-lambang dina éta pasal anu perlu ditetepkeun nyaéta:

Beban, Tirus, Awéwé Cabul, Urang Asyur, Tanah Urang Kasdim, Munara jeung Karaton, Tarsis, Binih Sihor, Tanah Kittim, Sidon, Kota Padagang, Béja ngeunaan Mesir jeung béja ngeunaan Tirus, Rintih, Putri, Tujuh Puluh Taun, Poé-poé Hiji Raja, Poho, jeung Nginget Deui

Kecap “burden” dina ayat kahiji nuduhkeun hiji nubuat ngeunaan kabinasa ngalawan karajaan Tirus.

Beban: H4853—Tina H5375; beban; hususna upeti, atawa (sacara abstrak) pangangkutan; sacara kiasan hiji ucapan, utamana hiji hukuman, hususna pupujian; pikiran, kahayang: – beban, mawa

jauh, nu buat, X maranéhna netepkeun, pupujian, upeti.

Beban Tirus téh salah sahiji tina loba bagian dina Alkitab anu ngawanohkeun pangadilan ahir ka gereja Katolik Roma. “Beban,” nurutkeun pamakéan jeung hartina, nyaéta hiji nu buat, sarta utamana nu buat kabinasaan. Aya sabelas “beban” dina Yesaya, jeung dalapan kali kecap éta dipaké pikeun ngajelaskeun beban anu dipanggul dina taktak. Sabelas kali kecap “beban” dipidangkeun minangka nu buat kabinasaan nyaéta Yesaya 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6, sarta tangtu waé pasal dua puluh tilu, tempat urang manggihan beban Tirus. Pantès pisan lamun sakabéh nu buat kabinasaan dina kitab Yesaya dihijikeun sangkan bisa nalungtik kakawasaan mana anu keur digambarkeun dina poé-poé panungtungan. Sabelas nu buat kabinasaan hésé dibahas sakaligus, ku sabab éta kuring baris méré katerangan ringkes ngeunaan unggal nu buat kabinasaan pikeun nataan kontéks pasal dua puluh tilu.

Dina bab tilu welas, nu buat karuksakan ngalawan Babul téh nujul kana Babul modéren dina ahir dunya, nyaéta palacur Roma anu ogé digambarkeun dina bab tujuh welas tina kitab Wahyu.

Tuluy sumping salah sahiji ti tujuh malaikat anu nyekel tujuh bokor éta, sarta nyarita ka kuring, pokna, “Ka dieu; ku Kami rek dipintonkeun ka maneh hukuman pikeun palacur agung anu calik dina loba cai; anu ku dirina raja-raja di bumi geus ngalakukeun cabul, jeung pangeusi bumi geus dijadikeun mabok ku anggur tina cabulna.” Ku sabab kitu kuring dibawa ku anjeunna dina Roh ka hiji gurun; tuluy kuring nempo hiji awéwé calik dina hiji sato galak warna beureum kacida, pinuh ku ngaran-ngaran pitenah, boga tujuh hulu jeung sapuluh tanduk. Ari éta awéwé make pakéan warna ungu jeung beureum, dihias ku emas, batu-batu mulya, jeung mutiara, bari nyepeng dina leungeunna hiji cangkir emas anu pinuh ku kalakuan-kalakuan geuleuh jeung kakotoran tina cabulna. Jeung dina tarangna aya hiji ngaran ditulis, RAHASIA, BABILON AGUNG, INDUKNA PARA PALACUR JEUNG KALAKUAN-KALAKUAN GEULEUH DI BUMI. Wahyu 17:1–5.

Abdi kedah nyimpang sakedap. Maksud tina panalungtikan ngeunaan nu buat Tirus ieu, ahirna, nyaéta pikeun nyaluyukeun sajarah kenabian Amérika Sarikat jeung sajarah Garéja Advent Poé Katujuh. Urang baris némbongkeun yén pamaréntah Amérika Sarikat téh salah sahiji tanduk dina sato galak anu siga anak domba dina Wahyu pasal tilu welas, jeung yén Protestanisme anu kaluar tina Jaman Poék téh tanduk anu séjén. Tanduk Protestanisme jadi Adventisme Millerite dina waktu Protestan Amérika Sarikat nolak amanat malaikat kahiji. Sanggeus éta geus netep, urang baris némbongkeun yén sajarah tanduk Protestan jeung sajarah tanduk Républikan jalan sajarah silih padanan sarta miboga ciri-ciri kenabian anu sajajar. Barina ogé, maranéhna aya dina sato galak anu sarua, anu ngagambarkeun yén duanana tanduk téh sajaman hiji jeung nu séjénna. Kuring baris méré hiji conto ngeunaan kasajajaran tanduk garéja jeung nagara di Amérika Sarikat ieu. Duanana “poho” ku cara maranéhna masing-masing.

Yesaya dua puluh tilu nandaan titik nu buat yén kakawasaan kapapaan dipopohokeun salila tujuh puluh taun, jeung dina éta tujuh puluh taun simbolis manusa mopohokeun kapapaan sarta naha Jaman Poék disebut Jaman Poék. Moto tanduk Protestan nalika maranéhna misah ti garéja Katolik nyaéta Alkitab jeung ngan Alkitab wungkul. Maranéhna mopohokeun yén Alkitab ngabéjaan ka urang saha sabenerna kapapaan téh. Maranéhna mopohokeun amanat anu disimpen dina dokumén

suci anu dipasrahkeun ka maranéhna, sarta anu ku maranéhna diaku minangka anu jadi pangbela utamaana.

“Jalma-jalma anu jadi bingung dina pamahaman maranéhna ngeunaan firman, anu gagal ningali harti antikristus, tangtu bakal nempatkeun dirina di pihak antikristus. Ayeuna euweuh waktu pikeun urang ngaluyukeun diri jeung dunya. Daniel keur nangtung dina bagianna jeung dina tempatna. Nubuat-nubuat Daniel jeung Yohanes kudu kaharti. Eta silih ngajelaskeun. Eta masihan ka dunya bebeneran-bebeneran anu sakuduna kaharti ku unggal jalma. Nubuat-nubuat ieu kudu jadi kasaksian di dunya. Ku kajadianana dina poe-poe panungtung ieu, eta bakal ngajelaskeun dirina sorangan.” Kress Collection, 105.

Kitu ogé, tanduk Républik anu ngawakilan pamaréntahan Amérika Sarikat dimaksudkeun supaya ti rahayat jeung pikeun rahayat, tapi warga Amérika Sarikat ogé geus mopohokeun dokumén suci anu dipercayakeun ka maranéhna. Dokumén suci éta nyaéta Konstitusi Amérika Sarikat, sarta moto pamaréntahan anu dirancang supaya pikeun rahayat téh nyaéta pamisahan antara gareja jeung nagara. Maranéhna geus mopohokeun amanat Konstitusi anu dipercayakeun ka maranéhna, anu ku maranéhna ogé kungsi diaku dipertahankeun.

“Sarta sing diinget, ieu téh kabanggaan Roma yén manéhna teu kungsi robah. Prinsip-prinsip Gregory VII jeung Innocent III masih kénéh jadi prinsip-prinsip Garéja Katolik Roma. Jeung lamun baé manéhna boga kakawasaan éta, manéhna bakal ngalaksanakeunana ayeuna kalayan kakuatan anu sarua gedéna jeung dina abad-abad ka tukang. Kaum Protestan saeutik pisan nyaho naon anu keur maranéhna lakukeun nalika maranéhna ngusulkeun narima bantuan Roma dina karya ngangkatkeun poé Minggu. Nalika maranéhna keur ngupayakeun pisan kahontalna tujuanana, Roma keur narékahan mulangkeun deui kakawasaanana, pikeun meunangkeun deui kaluhuranana anu leungit. Sakali waé prinsip éta ditegakkan di Amérika Sarikat yén garéja meunang ngagunakeun atawa ngadalikeun kakawasaan nagara; yén pangamalan-pangamalan agama bisa dipaksakeun ku hukum-hukum sipil; pondokna, yén wewenang garéja jeung nagara kudu ngadominasi kana nurani, mangka kameunangan Roma di nagara ieu geus pasti.”

“Firman Allah geus maparin panggeuing ngeunaan bahaya anu geus ngadeukeutan; upama ieu teu dipaliré, dunya Protestan bakal nyaho naon sabenerna tujuan-tujuan Roma, ngan nalika geus kasép teuing pikeun luput tina jeratna. Manéhna keur tumuwuh jempling kana kakawasaan. Doktrin-doktrinna keur ngajalankeun pangaruhna di balé législatif, di garéja-garéja, jeung dina hate manusa. Manéhna keur numpuk wangunan-wangunanana anu luhur tur gegedéan, di jero rusiahna anu nyumput, tempat panganiayaan-panganiayaanana baheula bakal diulang deui. Kalawan nyamuni sarta teu kaciri ku saha-saha, manéhna keur nguatkeun kakuatanana pikeun ngalaksanakeun tujuanana sorangan nalika waktuna datang pikeun manéhna nyerang. Sakur anu dipikahayangna téh ngan hiji tempat anu nguntungkeun, sarta ieu geus keur dipasrahkeun ka dirina. Urang moal lila deui bakal ningali sarta bakal ngarasakeun naon tujuan unsur Roma téh. Saha baé anu bakal percaya jeung nurut kana firman Allah, ku kituna bakal nandangan celaan jeung panganiayaan.” The Great Controversy, 581.

Lamun anjeun bisa manggihan kamus naon waé anu dipedalkeun saméméh taun 1950, tuluy néangan “awéwé nu maké warna beureum kirmizi” atawa rupa-rupa frasa éta tina Wahyu tujuh welas, unggal kamus saméméh 1950 éta netelakeun yén Garéja Katolik Roma téh nyaéta palacuran dina Wahyu tujuh welas. Amérika Sarikat, sato galak bumi nu boga dua tanduk dina Wahyu tilu welas, mopohokeun mangsa kaliwatna, boh éta tanduk Protestanisme boh tanduk Républikanisme. Duanana lembaga ieu mucunghul tina panolakan kana tirani agama kapausan jeung tirani pulitik para raja anu ngadukung manéhna, atawa sakumaha ceuk Kitab Suci, para raja anu “ngalakukeun zina” jeung manéhna. Saméméh urang ngadadarkeun Yesaya dua puluh tilu, urang baris singget méré gambaran umum ngeunaan sapuluh kasempetan séjén nalika Yesaya netelakeun hiji ‘nubuat cilaka,’ sabab sakabéh sabelas “beban” téh mémang kitu.

Yesaya tilu welas téh mangrupa beungbeurat ngeunaan Babul dina “poé-poé panungtungan.” Babul, sanajan dina poé-poé panungtungan dikawasa jeung diarahkeun ku garéja Katolik, diwangun ku tilu kakawasaan anu mingpin dunya ka Armagedon dina Wahyu pasal genep welas. Dina nubuat pasal tilu welas ngeunaan karuksakan ngalawan Babul modéren, aya tilu kakawasaan anu digambarkeun; Babul, Lusipér, jeung Asyur, anu ngawakilan sato galak (Asyur), naga (Lusipér), jeung nabi palsu (Babul). Asyur jeung Babul téh dua kakawasaan pangancur anu dipaké ku Allah pikeun ngahukum Israil baheula, jeung Asyur datang heula ku cara ngagiring sapuluh kaom kalér kana panawanan, tuluy sanggeus éta Babul mawa dua kaom kidul, nyaéta Yuda, kana panawanan.

Israél téh domba anu paburencay; singa-singa geus ngusir manéhna: mimitina raja Asyur geus ngalalap manéhna; sarta pamungkas ieu Nebukadnézar, raja Babul, geus ngaremurkeun tulang-tulangna. Ku sabab éta, kieu timbalan PANGERAN Nu Maha Kawasa, Allah Israél: Tingali, Kami bakal ngahukum raja Babul jeung nagarana, sakumaha Kami geus ngahukum raja Asyur. Yermia 50:17, 18.

Mimitina, Asyur nyandak sapuluh kaom kalér Israél kana panawanan, sarta sanggeus éta Babul nyandak dua kaom kidul Yuda kana panawanan. Duanana panawanan ieu mangrupa minuhan tina “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. “Tujuh kali” dina Imamat téh nyaéta “nubuat waktu” anu pangmimitina pisan kapanggih ku William Miller, sarta éta nandakeun yén nalika Asyur ngarebut kaom kalér, éta nandaan mimiti hiji paburencay anu lumangsung salila dua rébu lima ratus dua puluh taun. Mangsa éta dimimitian nalika maranéhna ditawan dina 723 SM sarta réngsé dina “waktu ahir” dina 1798. Kaom-kaom kidul dicandak ku Babul dina 677 SM, ngamimitian “tujuh kali” ngalawan Yuda anu réngsé dina titik anu sarua jeung nubuat 2300 taun dina Daniel dalapan ayat opat welas, dina 22 Oktober 1844. Asyur jeung Babul ngalaksanakeun tujuan hukuman anu sarua ngalawan pambrontakan umat Allah, tapi hukuman éta mimitina dilaksanakeun ku Asyur lajeng ku Babul.

Dina hubungan nubuat tina tilu kakawasaan dina pasal katilu welas, Babul téh gambaran Asyur, sabab anjeunna sumping sanggeusna tapi ngalakukeun pagawean anu sarua ngalawan umat Allah.

Dina bab lima belas, beban ngalawan Moab téh ditujukeun ka gereja-gereja Protestan.

“Ieu gambaran ngeunaan Moab ngalambangkeun gereja-gereja anu geus jadi siga Moab. Maranéhna henteu nangtung dina tempat kawajiban maranéhna salaku pangreksa anu satia. Maranéhna henteu gawé bareng jeung mahluk-mahluk sawarga ku ngalarapkeun kamampuhan anu dipaparin ku Allah pikeun ngalaksanakeun pangersa Allah, ngadorong mundur kakawasaan poék, sarta ngagunakeun unggal kamampuhan anu geus dipaparin ku Allah ka maranéhna pikeun ngamajukeun bebeneran jeung kabeneran di dunya urang. Maranéhna miboga pangaweruh ngeunaan bebeneran, tapi maranéhna henteu ngalakonan naon anu maranéhna terang.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, jilid 4, 1159.

Garéja Protestan anu geus murag téh nyaéta garéja anu tetep neruskeun leumpang jeung Gusti nalika sesa Protestantisme kabur dina warta malaikat kadua. Moab téh Adventisme, tanduk Protestan anu murag.

Bab tujuh belas nyaritakeun ngeunaan Damsik, sarta éta diidentifikasi minangka hiji kota anu dilenyepan. Kota mangrupa lambang karajaan, sarta karajaan anu dilenyepan dina “poé-poé panungtungan” téh nyaéta Amérika Serikat.

Bab salapan welas nyaéta nubuat hukuman ka Mesir, anu ngalambangkeun Perserikatan Bangsa-Bangsa jeung sakumna dunya.

Tilu nubuat cilaka salajengna dina pasal dua puluh hiji ditujulkeun ka tanah gurun anu pikasieuneun di beulah kidul, nyaéta Dumah jeung Arabia. Tilu nubuat cilaka ieu nandaan Islam, saluyu jeung tilu “woes” dina Wahyu 8:13.

Ramalan kabinasa dina pasal dua puluh dua ngagambarkeun pamisahan antara kaum Adventis Laodikea jeung kaum Adventis Filadelfia dina mangsa hukum Minggu.

Saterusna dina pasal tilu puluh urang manggihan beban ngeunaan sasatoan di kidul, anu mangrupa ilustrasi kadua ngeunaan pamberontakan urang Advent Laodikea. Ku ngahijikeun sakabéh beban dina kitab Yesaya, éta saéstuna nyangkem unggal palaku nubuat dina “poé-poé panungtungan.” Kuring milih Yesaya dua puluh tilu pikeun némbongkeun yén sajarah Amérika Sarikat, salaku karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, maréntah ti taun 1798 nepi ka hukum Minggu.

Sabab “unggal nabi baheula nyarita kirang pikeun jamanna sorangan batan pikeun jaman urang, nepi ka nubuatna tetep lumaku pikeun urang,” unggal ucapan nubuat téh nuju nyanghareupan kajadian-kajadian dina ahir dunya. Ieu bebeneran, di hijikeun jeung kanyataan yén “sagala kitab dina Kitab Suci patepung jeung mungkas” dina kitab Wahyu, netepkeun kitab Wahyu minangka titik rujukan pikeun nyaluyukeun kasaksian kenabian ngeunaan kajadian-kajadian dina ahir dunya.

Dina bab ka tujuh welas tina Wahyu, urang ningali sundal agung anu ngalakukeun cabul jeung raja-raja di bumi sarta panghukuman ahirna.

Geus sumping salah sahiji ti tujuh malaikat anu nyekel tujuh bokor éta, sarta nyarios ka kuring, pokna ka kuring, “Ka dieu; ku kami rek dipintonkeun ka maneh hukuman pikeun palacuran gedé anu linggih dina cai anu loba; jeung dirina raja-raja di bumi geus ngalakukeun cabul, sarta pangeusi bumi geus dijadikeun mabok ku anggur tina cabulna.” Wahyu 17:1, 2.

Para nabi teu kungsi silih bantah.

Jeung roh-roh para nabi tunduk ka para nabi. Sabab Allah teh lain anu nyababkeun karusuhan, tapi anu nyiptakeun katengtreman, sakumaha di sakabeh jamaah para wali. 1 Korinta 14:32, 33.

Dina ahir dunya, “hukuman ka palacur agung anu calik dina cai anu loba,” palacur agung anu “ku dirina para raja di bumi geus ngalampahkeun jina,” palacur agung anu geus nyieun “pangeusi bumi” mabok “ku anggur kajinaanana,” ku Yesaya digambarkeun minangka “palacur” anu kaliwat ku poho salila “mangsa hiji raja,” nyaéta tujuh puluh taun nubuat. Nalika tujuh puluh taun éta lekasan, Tirus “bakal ngalampahkeun jina jeung sakabéh karajaan dunya.” Palacur dina kitab Yesaya nyaéta palacur agung dina kitab Yohanes. Palacur dina kitab Yesaya jeung palacur dina kitab Yohanes ngawakilan garéja Katolik Roma, sabab awéwé téh lambang hiji garéja dina Pangandika Allah.

Pamajikan, kudu nurut ka salaki sorangan, sakumaha ka Gusti. Sabab salaki teh kapala pamajikan, sakumaha Kristus oge Kapala gereja; sarta Mantenna teh Jurusalamet awak. Ku sabab eta, sakumaha gereja tunduk ka Kristus, kitu deui pamajikan kudu tunduk ka salaki sorangan dina sagala hal. Salaki, kudu nyaah ka pamajikan maraneh, sakumaha Kristus oge nyaah ka gereja, sarta geus masrahkeun diri-Na pikeun eta; supaya Mantenna nyucikeun jeung ngabersihan eta ku pamandian cai ku pangandika, supaya Mantenna nampilkeun eta ka diri-Na sorangan minangka gereja anu mulya, anu teu boga cacad, atawa kisut, atawa nu sarupa kitu; tapi supaya eta jadi suci jeung taya cacadna. Kitu deui lalaki wajib nyaah ka pamajikanana saperti ka awakna sorangan. Anu nyaah ka pamajikanana, nyaah ka dirina sorangan. Sabab can aya jelema anu kantos ngabenci dagingna sorangan; sabalikna, manehna ngaping jeung miara eta, sakumaha Gusti ka gereja. Sabab urang teh anggota awak-Na, tina daging-Na, jeung tina tulang-Na. Ku lantaran ieu, saurang lalaki bakal ninggalkeun bapana jeung indungna, sarta bakal ngahiji jeung pamajikanana, sarta maranehna duaan bakal jadi hiji daging. Ieu téh hiji rahasia anu agung; tapi anu ku sim kuring dimaksud téh ngeunaan Kristus jeung gereja. Sanajan kitu, masing-masing di antara aranjeun kudu nyaah ka pamajikanana saperti ka dirina sorangan; ari pamajikan, kudu ngahormat ka salakina. Epesus 5:22–33.

Rasul Paulus netelakeun yén garéja Kristus sacara nubuat dilambangkeun minangka hiji awéwé. Ku sabab éta, awéwé dina nubuat téh mangrupa garéja, ari garéja Kristus mah “suci jeung taya cacad.” Garéja anu henteu suci dilambangkeun minangka awéwé anu henteu suci; ku kituna Yesaya nyebut hiji palacur, sarta Yohanes nyebut hiji sundal. Maranéhna ngagambarkeun kapausan minangka sundal, sedengkeun garéja Allah téh parawan.

Sabab kuring timburu ka maraneh ku timburu anu ilahi; margi kuring geus mapagkeun maraneh ka hiji salaki, supaya kuring bisa nyanggakeun maraneh ka Kristus minangka parawan anu suci. 2 Korinta 11:2.

Lain gereja Allah digambarkeun minangka parawan, manéhna ogé dipasrahkeun ka hiji salaki wungkul. Tirus jeung awewe palacur gedé dina tulisan Yohanes ngalakukeun cabul jeung raja-raja di bumi. Gereja Katolik boga patalina jeung sababaraha lalaki, lain hiji wungkul. Daniel maparin katerangan ka urang yén raja-raja téh karajaan-karajaan.

Ieu téh impianana; sarta kami baris nétélakeun panapsirannana di payuneun raja. Anjeun, nun raja, nyaéta raja ti sakabéh raja; sabab Allah sawarga parantos maparin ka anjeun karajaan, kakawasaan, kakuatan, jeung kamulyaan. Jeung di mana waé barudak manusa cicing, sato-sato galak di kebon jeung manuk-manuk di langit parantos dipasrahkeun ku Anjeunna kana panangan anjeun, sarta parantos ngajadikeun anjeun panguasa maranéhna kabéh. Anjeun téh ieu sirah tina emas. Jeung sanggeus anjeun bakal gugah karajaan séjén anu leuwih handap ti anjeun, sarta karajaan katilu deui tina tambaga, anu bakal maréntah ka sakuliah bumi. Jeung karajaan kaopat bakal kuat kawas beusi: ku sabab beusi ngaruksak jadi potongan-potongan jeung nalukkeun sagala hal; jeung sakumaha beusi anu ngarempag sakabéh ieu, kitu éta bakal ngarempag jadi potongan-potongan jeung ngagebruskeun. Daniel 2:36–40.

Dina Daniel pasal dua, karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab diidentifikasi jeung dijelaskeun. Nalika Daniel ngajelaskeun éta impian ka Nebukadnézar, anjeunna ngabéjaan ka Nebukadnézar yén anjeunna téh sirah emas. Sirah emas téh saurang raja, tapi raja ngawakilan hiji karajaan. Garéja Katolik Roma nyaéta palacuran agung anu ngalakukeun zinah jeung sakabéh raja-raja di bumi dina ahir tujuh puluh taun nubuat. Raja-raja téh lambang lalaki, sarta Tirus nyaéta awéwé anu najis. Awéwé téh garéja, palacuran téh garéja anu teu suci; lalaki téh raja, jeung raja téh karajaan. Awéwé téh garéja, jeung raja téh nagara. Hubungan anu haram antara dua éntitas ieu ngawakilan perzinaan rohani.

Konstitusi Amérika Sarikat téh mangrupa dokumén ilahi anu ngukuhkeun perluna ngajaga sangkan dua lembaga ieu tetep papisah. Sanajan urang can réngsé ngajentrekeun yén Tirus téh nyaéta garéja Katolik Roma, katingalina pantes dina ieu waktu pikeun ngabahas hiji lambang séjén dina Yesaya dua puluh tilu anu ngajelaskeun perlambangan lalaki jeung awéwé—garéja jeung nagara.

Tingalilah tanah urang Kasdim; ieu bangsa téh tadina teu aya, nepi ka urang Asyur ngadegkeunana pikeun anu maratuh di padang gurun; maranéhna ngadegkeun munara-munara na, maranéhna ngawangun karaton-karaton na; tuluy anjeunna ngajadikeun éta jadi karuksakan. Yesaya 23:13.

Dina éta ayat, urang Asyur ngadegkeun tanah urang Kasdim sarta ngadegkeun boh “munara-munara” boh “karaton-karaton.” Urang Asyur téh lambang Nimrod, sedengkeun urang Kasdim ngawakilan para pamingpin agama tina agama-agama rahasia Babul. “Munara” téh lambang sahiji gareja. Nalika Yesus nepikeun misil ngeunaan kebon anggur, Sadérék White méré katerangan ngeunaan misil éta kieu:

“Dina éta misil, nu boga imah ngalambangkeun Allah, kebon anggur ngalambangkeun bangsa Yahudi, sarta pager ngalambangkeun hukum ilahi anu jadi panyalindungan maranéhna. Munara téh lambang Bait Allah.” *Desire of Ages*, 596.

Urang Asyur ngadegkeun tanah urang Kasdim anu ngadegkeun hiji gareja (munara) jeung hiji “karaton.” “Karaton” ngawakilan hiji “raja” anu satuluyna ngawakilan hiji karajaan. Karajaan ogé diwakilan ku hiji kota.

Tuluy maranéhna pok, “Hayu urang ngadegkeun keur urang sorangan hiji kota jeung hiji munara anu pucukna bisa ngahontal ka langit; sarta hayu urang ngadamel ngaran keur diri

urang, sangkan urang ulah paburencay ka sakuliah beungeut bumi.” Kajadian 11:4.

“Munara” jeung “karaton” anu diadegkeun ku urang Asyur téh nya éta “kota” jeung “munara” anu diwangun ku Nimrod.

Jeung layon maranéhna bakal ngagoler di jalan kota anu gedé, anu sacara rohani disebut Sodom jeung Mesir, tempat ogé Gusti urang disalib. Wahyu 11:8.

Wahyu méré nyaho ka urang yén “kota gedé” dina Wahyu pasal sabelas ngagambarkeun karajaan Perancis dina mangsa Révolusi Perancis.

“‘Kota gedé’ anu dina jalan-jalanna para saksi dipaéhan, jeung tempat layon-layon maranéhna ngagolér, sacara ‘rohani’ téh nyaéta Mesir. Tina sagala bangsa anu dipidangkeun dina sajarah Alkitab, Mesir anu pangwani-wanina mungkir kana ayana Allah anu hirup sarta ngalawan parentah-parentah-Na. Teu aya saurang raja ogé anu kungsi wani ngalakukeun pambangkangan anu leuwih kabuka jeung satakerna ka kakawasaan Sawarga tibatan raja Mesir. Nalika warta éta ditepikeun ka anjeunna ku Musa, dina nami PANGERAN, Firaun ngajawab kalayan sombong: ‘Saha PANGERAN teh, nepi ka kuring kudu ngadéngékeun sora-Na pikeun ngaleupaskeun Israil? Kuring henteu wanoh ka PANGERAN, sarta deuih kuring moal ngaleupaskeun Israil.’ Exodus 5:2, A.R.V. Ieu téh ateisme, sarta bangsa anu dilambangkeun ku Mesir bakal nyoarakeun panolakan anu sarupa kana hak Allah anu hirup sarta bakal nembongkeun sumanget anu sarua dina hal teu percaya jeung ngalawan. ‘Kota gedé’ éta ogé dibandingkeun, sacara ‘rohani,’ jeung Sodom. Karuksakan Sodom dina ngalanggar hukum Allah hususna kaciri dina cabul. Jeung dosa ieu ogé bakal jadi ciri anu pohara nonjol tina bangsa anu bakal ngalaksanakeun sarat-sarat nubuat ieu.”

“Numutkeun kana kecap-kecap nabi, ku kituna, saeutik saméméh taun 1798 bakal timbul hiji kakawasaan anu asal-usulna jeung watakna satanis pikeun ngayakeun perang ngalawan Alkitab. Jeung di nagri tempat kasaksian dua saksi Allah ku cara kitu dipaéhan sora-na, di dinya bakal nyata atheisme-na Fir’aun jeung kalakuan cabulna Sodom.”

“Nubuat ieu parantos nampi kacumponan anu kacida talitina tur matak nyorot dina sajarah Perancis. Dina mangsa Révolusi, dina taun 1793, ‘pikeun kahiji kalina dunya ngadangu hiji pasamoan jalma-jalma, anu lahir jeung dididik dina peradaban, sarta ngaku boga hak pikeun maréntah salah sahiji bangsa Éropa anu pangunggulna, ngangkat sora maranéhna babarengan pikeun mungkir kana bebeneran anu pangsakralna anu ditampi ku jiwa manusa, sarta sapuk saréréa ninggalkeun kapercayaan jeung ibadah ka hiji Déwa.’—Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, vol. 1, ch. 17. ‘Perancis téh hiji-hijina bangsa di dunya anu ngeunaan dirina catetan oténtik masih aya, yén sabagé hiji bangsa manéhna ngangkat leungeunna dina pambrontakan anu écés ngalawan Nu Nyipta jagat raya. Geus loba anu ngahujat, geus loba anu teu iman, jeung masih kénéh aya nepi ka ayeuna, di Inggris, Jérman, Spanyol, jeung di tempat séjén; tapi Perancis nangtung misah dina sajarah dunya sabagé hiji-hijina nagara anu, ku kaputusan Majelis Legislatifna, nyatakeun yén euweuh Allah, sarta anu sakumna pangeusi ibu kotana, jeung mayoritas anu kacida gedéna di tempat-tempat séjén, boh awéwé boh lalaki, nari jeung nyanyi ku kabagjaan nalika narima éta pangbéjaan.’—Blackwood’s Magazine, November, 1870.” *The Great Controversy*, 269.

“Dayeuh ageng” dina Wahyu sabelas téh nya éta bangsa Perancis anu ngaluarkeun hiji “kaputusan ti Majelis Legislatifna” anu netepkeun yén teu aya Allah. Eta kaputusan téh mangrupa hiji ékspresi ateisme sakumaha digambarkeun ku pambarontakan Firaun. Hiji dayeuh ageng téh hiji karajaan, atawa hiji “bangsa” atawa hiji “nagara.” Dina Wahyu sabelas Perancis diwangun ku dua lambang—Mesir jeung Sodom.

Urang dipaparin béja, “Ieu téh ateisme, sarta bangsa anu dilambangkeun ku Mesir bakal ngedalkeun panolakan anu sarupa kana pamenta Allah anu hirup sarta bakal nembongkeun sumanget anu sarua, nyaéta teu percaya jeung ngalawan. ‘Kota gedé’ éta ogé dipapandékeun, ‘sacara rohani,’ jeung Sodom. Karuksakan moral Sodom dina ngalanggar hukum Allah utamana kaciri dina kalakuan cabul.”

Kota gedé atawa bangsa Perancis sacara simbolis digambarkeun ku hiji bangsa (Mesir) jeung hiji kota (Sodom). Mesir “bakal maparin sora,” jeung ucapan hiji bangsa ngawakilan tata-nagara, lain tata-garéja. Mesir éta nagara, sarta Sodom éta garéja; ieu téh gambaran anu kapanggih dina pasal sabelas Kitab Wahyu.

“‘Nyariosna’ hiji bangsa téh nyaéta lampah ti pamaréntahan législatifna jeung yudisialna.” The Great Controversy, 442.

Dina Wahyu sabelas Yohanes ngungkabkeun kajadian-kajadian Révolusi Perancis dina perlambang nubuat. Révolusi éta sorangan nyayagikeun bukti sajarah anu kacida lobana ngeunaan kasahihan ramalan Yohanes dina éta pasal. Yohanes ngaramalkeun, tuluy Révolusi Perancis ngalaksanakeun éta ramalan, sarta satuluyna—boh éta ramalan boh kacumponan sajarahna tina éta ramalan—ngaidentifikasi jeung ngajajarkeun kajadian-kajadian dina ahir dunya, nalika sakali deui hiji nagara anu ruksak di hijikeun jeung hiji garéja anu ruksak. Tangtu baé, pancuran getih nuturkeun éta pasatujuan anu teu suci. Karajaan Allah ogé mangrupa hiji kota agung.

Tuluy anjeunna mawa abdi dina Roh ka hiji gunung anu gedé tur luhur, sarta nembongkeun ka abdi kota anu agung éta, Yerusalem anu suci, turun ti sawarga, ti Allah. Wahyu 21:10.

“Datangna panganten lalaki, anu di dieu dipintonkeun, lumangsung saméméh perkawinan. Perkawinan ngalambangkeun panarimaan ku Kristus kana Karajaan-Na. Kota Suci, Yerusalem Anyar, anu jadi ibu kota jeung lambang Karajaan éta, disebut ‘panganten awewe, pamajikan Anak Domba.’ Malaikat nyarios ka Yohanes: ‘Ka dieu, ku sim kuring rek dipintonkeun ka anjeun panganten awewe, pamajikan Anak Domba.’ ‘Kuring dibawa ku Roh,’ saur nabi, ‘terus dipintonkeun éta kota anu agung, Yerusalem suci, turun ti sawarga ti Allah.’ Wahyu 21:9, 10.” The Great Controversy, 426.

Pangbarontakan Nimrod digambarkeun ku cara anjeunna ngawangun hiji munara jeung hiji kota, anu ngalambangkeun ngahijina garéja jeung nagara dina ahir dunya, sabab sakabéh nabi nyarita ngeunaan ahir dunya. Pangbarontakan Nimrod ogé mangrupa panerus tina pangbarontakan Lusifer anu kahayangna nyaéta nyokot kadali boh kana garéja Allah boh kana nagara Allah.

Aduh, kumaha tumibana maneh ti sawarga, eh Lusifer, putra isuk! kumaha maneh ditegor nepi ka taneuh, anu ngalemahkeun bangsa-bangsa! Sabab maneh geus ngucap dina haté: Kami rék

naék ka sawarga, kami rék ngangkat tahta kami leuwih luhur ti béntang-béntang Allah; kami gé rék linggih dina gunung jamaah, di sisi kalér; kami rék naék ngaleuwihan jangkungna méga-méga; kami rék sarua jeung Nu Maha Luhur. Yesaya 14:12–14.

Sakumaha Yesaya ngébréhkeun kahayang rusiah dina haté Lusifir pikeun jadi “sarua jeung Nu Maha Luhur,” anjeunna nétélakeun yén Lusifir keur narékahan pikeun linggih dina dua korsi anu écés béda. Anjeunna hayang “ngaluhurkeun” “tahtana ngaleuwihan béntang-béntang Allah” sarta “linggih ogé di gunung jamaah, di sisi kalér.”

Tahta téh lambang kakawasaan raja—atawa kakawasaan nagara, ari “sisi-sisi kalér” téh garéja Allah.

Hiji Nyanyian jeung Jabur pikeun bani Korah. Agung PANGERAN, sarta kacida pantesna dipuji di kota Allah urang, di gunung kasucian-Na. Endah tempatna, kabungah pikeun sakumna bumi, nyaéta Gunung Sion, di beulah kalér, kota Raja anu agung. Allah dipikawanoh di karaton-karatonana minangka pangungsian. Jabur 48:1–3.

Yerusalem nyaéta “dayeuh Rajaning Agung,” ku kituna nandaan tahta pulitik Allah, sarta Yerusalem ogé nyaéta “gunung kasucian-Na,” “di sisi-sisi kalér,” ku kituna nandaan tahta agama Allah. Ti mimiti, pabarontakan jeung peperangan Iblis digambarkeun dina kontéks kahayangna pikeun maréntah boh garéja Allah boh nagara Allah. Satuluyna Iblis mingpin dina pabarontakan Nimrod, sarta nagri anu diadegkeunana pikeun urang Kasdim dipidangkeun minangka hiji tanah tempat Nimrod ngawangun boh hiji munara boh hiji dayeuh—garéja jeung nagara.

Ku sabab éta, nalika palacurna Yesaya jeung palacur agungna Yohanes ngalakukeun cabul jeung raja-raja di bumi, nubuat keur nandaan yén hiji hubungan anu teu suci lumangsung antara garéja Katolik Roma jeung raja-raja di bumi dina ahir tujuh puluh taun nubuat.

Garis nubuat Yesaya ngagambarkeun panghukuman ka Tirus, si palacur, dina pasal dua puluh tilu, jeung Yohanes ngagambarkeun panghukuman anu sarua ku lambang hiji awewe nu warnana beureum ngora, anu diidentifikasi minangka “Babul anu agung.” Saksi katilu ngeunaan panghukuman anu sarua kana palacur anu sarua nyaéta kieu:

“Awéwé (Babilon) dina Wahyu 17 digambarkeun minangka ‘ngagem warna wungu jeung beureum ngora, sarta dihias ku emas jeung batu-batu mulia sarta mutiara, nyekel cangkir emas dina leungeunna pinuh ku kakéjéan jeung kotoran: ... sarta dina tarangna aya ngaran anu dituliskeun, Rahasia, Babilon Agung, indung para palacur.’ Kieu saur nabi: ‘Kuring nempo éta awéwé mabok ku getih jalma-jalma suci, jeung ku getih para martir Yesus.’ Babilon salajengna dinyatakeun minangka ‘éta kota gedé, anu ngawasa raja-raja di bumi.’ Wahyu 17:4–6, 18. Kakawasaan anu salila mangabad-abad nahan kakawasaan lalim kana para raja di alam Kristen nyaéta Roma.” *The Great Controversy*, 382.

Tirus nyaéta garéja Katolik Roma dina “poé-poé panungtungan.” Dina mangsa éta kapausan bakal maju sarta ngahariringkeun lagu-lagu rayuna ka para raja di bumi, ku kituna nyasarkeun para raja kana kalakuan zinah, anu sacara nubuatan nyaéta ngahijina garéja jeung nagara.

Jeung bakal kajadian dina poé éta, yén Tirus bakal dipopohokeun salila tujuh puluh taun, nurutkeun lilana hiji raja; sanggeus béak tujuh puluh taun Tirus bakal nyanyi kawas hiji palacur. Yesaya 23:15.

Hiji raja teh hiji karajaan dina nubuat Alkitab, ku kituna Tirus bakal kaliho dina mangsa nalika hiji karajaan nubuat maréntah salila tujuh puluh taun.

Sarta dina poe eta, Tirus bakal poho salila tujuh puluh taun, nurutkeun lilana hiji raja; sanggeus tamatna tujuh puluh taun, Tirus bakal nyanyi saperti awéwé palacuran. Cokot kacapi, ulin sabudeureun kota, eh palacuran anu geus dipopohokeun; laraskeun wirahma anu merdu, nyanyikeun loba lagu, supaya maneh diinget deui. Sarta sanggeus tamatna tujuh puluh taun, PANGERAN bakal nganjang ka Tirus, sarta manéhna bakal balik deui kana upahna, sarta bakal ngalacur jeung sakumna karajaan dunya anu aya di sakuliah beungeut bumi. Yesaya 23:15–17.

Salila mangsa hiji karajaan anu maréntah salila tujuh puluh taun profétik, gereja Katolik Roma bakal dipopohokeun. Dina ahir tujuh puluh taun éta, kakawasaan kapapaan bakal “ngalagu kalayan merdu, ngalagukeun loba lagu.” Dina harti profétik, “lagu” ngawakilan “pangalaman.”

“Di luhur laut kristal di hareupeun tahta, nyaéta laut kaca saolah-olah pacampur jeung seuneu,—kitu kacida ngagurilapna ku kamulyaan Allah,—kakumpul rombongan anu geus ‘meunangkeun kameunangan tina sato galak, jeung tina gambarna, jeung tina tandana, jeung tina angka ngaranna.’ Bareng jeung Anak Domba di Gunung Sion, ‘ngagaduhan kacapi-kacapi Allah,’ maranéhna nangtung, nyaéta saratus opat puluh opat rébu anu geus ditebus ti antara manusa; sarta kadéngé sora, kawas sora cai anu loba, jeung kawas sora guludug anu gede, ‘sora para nu maén kacapi keur maénkeun kacapina.’ Jeung maranéhna ngalagukeun ‘hiji kidung anyar’ di hareupeun tahta, hiji kidung anu teu aya saurang ogé bisa diajar iwal ti saratus opat puluh opat rébu. Éta téh kidung Musa jeung Anak Domba—kidung ngeunaan kasalametan. Teu aya anu bisa diajar éta kidung iwal ti saratus opat puluh opat rébu; sabab éta téh kidung tina pangalaman maranéhna—hiji pangalaman anu can kungsi kaalaman ku rombongan séjén mana waé. ‘Ieu téh maranéhna anu nuturkeun Anak Domba ka mana waé Anjeunna angkat.’ Maranéhna ieu, sanggeus diangkat ti bumi, ti antara jalma-jalma anu hirup, diitung minangka ‘buah cikal pikeun Allah jeung pikeun Anak Domba.’ Wahyu 15:2, 3; 14:1-5. ‘Ieu téh maranéhna anu kaluar tina kasangsaraan anu gede;’ maranéhna geus ngaliwatan mangsa kasusah anu tacan kungsi aya ti saprak aya bangsa; maranéhna geus nanggung kanyeri dina mangsa kasusah Yakub; maranéhna geus nangtung tanpa panganteur salila pancuran ahir tina panghukuman Allah. Tapi maranéhna geus disalametkeun, sabab maranéhna geus ‘ngumbah jubahna, sarta ngajadikeunana bodas dina getih Anak Domba.’ ‘Dina sungut maranéhna teu kapanggih tipu daya: sabab maranéhna téh tanpa cacad’ di hareupeun Allah. ‘Ku sabab kitu maranéhna aya di hareupeun tahta Allah, sarta ngabakti ka Anjeunna beurang peuting di Bait-Na: jeung Anjeunna anu linggih dina tahta bakal cicing di antara maranéhna.’ Maranéhna geus ningali bumi diruksak ku kalaparan jeung panyakit sampar, panonpoé miboga kakawasaan pikeun ngahuru manusa ku panas anu pohara, sarta maranéhna sorangan geus nanggung sangsara, lapar, jeung halabhab. Tapi ‘maranéhna moal lapar deui, moal halabhab deui; panonpoé ogé moal neunggeul ka maranéhna, kitu deui panas naon waé. Sabab Anak

Domba anu aya di tengah-tahta bakal ngangon maranéhna, sarta bakal nungtun maranéhna ka cinyusu-cinyusu cai kahirupan: jeung Allah bakal mupus sagala cipanon tina panon maranéhna.’ Wahyu 7:14-17.” The Great Controversy, 648.

“‘Di Bait-Na saban jalmi nyarita ngeunaan kamulyaan-Na’ (Jabur 29:9), jeung lagu anu bakal dinyanyikeun ku jalma-jalma anu geus ditebus—lagu pangalaman maranéhna—bakal ngembarkeun kamulyaan Allah: ‘Agung jeung ajaib kalakuan-Maneh, nun Gusti Allah Nu Maha Kawasa; adil jeung bener jalan-jalan-Maneh, nun Raja sagala jaman. Saha anu moal sieun ka Maneh, nun Gusti, jeung ngamulyakeun jenengan-Maneh? sabab ngan Maneh anu suci.’ Wahyu 15:3, 4, R.V.” Education, 308.

Dina ahir tujuh puluh taun kenabian, kapausan bakal “ngarangrang lagu nu amis, nyanyi loba lagu, supaya” manehna “diinget.” Dina ahir karajaan anu maréntah salila tujuh puluh taun kenabian, garéja Katolik Roma bakal ngingetan dunya kana pangalaman sajarahna baheula. Dina sajarah éta manehna maréntah minangka kawibawaan moral dina hiji hubungan antara dirina jeung raja-raja Éropa. Sajarah éta leres diidentifikasi minangka Jaman Poék, sarta sakabéh poékna anu ku cara naon baé bisa dipatalikeun jeung sajarah nalika Kapausan maréntah ka luhur raja-raja Éropa, bisa dipasrahkeun kana hiji kalakuan dasar pisan anu ngalahirkeun sagala poékna nu saterusna. Kalakuan éta nyaéta ngahijina garéja jeung nagara, ngahijina raja-raja Éropa jeung garéja Katolik. Dina hiji perkawinan biblikal, lalaki kudu maréntah awéwé, tapi cabul rohani anu lumangsung dina sajarah éta téh kabalik tina tatanan sajati hubungan lalaki jeung awéwé.

Dina ahir tujuh puluh taun bakal aya hiji krisis anu gedé nalika karajaan nubuat Alkitab anu ngawasa dunya salila mangsa waktu nalika Kapapaan sacara kenabian dipopohokeun ngahontal kacindekan. Krisis sakuliah dunya anu dihasilkeun ku ragragna éta karajaan muka lawang pikeun gereja Katolik ngamimitian ngawartakeun ka dunya yén pikeun ngalangkungan mangsa-mangsa pinuh ku kasusah anu diakibatkeun ku ragragna éta karajaan, dunya kudu tunduk kana wibawa moral gereja Katolik Roma, sakumaha digambarkeun dina sajarah Jaman Poék.

Nalika karajaan téh réngsé sarta kapausan nyanyi lagu ngeunaan pangalamanana dina mangsa kaliwat, hiji pangalaman anu ku para sajarawan dipapaésan minangka poék; ku kituna, kumaha sajarah anu poék éta bisa jadi hiji pesen pikeun dipasrahkeun ku kapausan ka para raja di bumi anu bakal ngayakinkeun maranéhna pikeun ngalakukeun cabul jeung dirina? Dina hiji krisis anu gedé, naha pangalaman jaman-jaman baheula, (laguna) pangalamanana saméméh anjeunna dipopohokeun sacara profétis, bakal nyadiakeun logika pikeun para raja di bumi supaya narima pangalaman poék éta minangka jalan kaluar pikeun krisis gedé maranéhna?

“Golongan anu gedé, malahan di antara maranéhna anu ningali kana Romanisme kalayan teu satuju, ngan ukur ngarasakeun saeutik pisan bahaya tina kakawasaan jeung pangaruhna. Loba anu ngedalkeun yén poékna akal budi jeung moral anu ngawasa salila Abad Pertengahan ngadukung sumebarna dogma-dogmana, tahayulna, jeung panindesanana, sarta yén kamajuan kacerdasan dina jaman modern, sumebarna pangaweruh ka balaréa, jeung beuki mekarna kabébasan dina perkara agama, nyegah hudang deuihna intoleransi jeung kakawasaan lalim. Gagasan yén kaayaan anu saperti kitu bakal aya dina jaman anu kacida caangna ieu dipoyok. Memang leres yén cahya anu gedé, dina widang akal budi, moral, jeung agama, keur nyorot

ka ieu turunan. Dina lambaran-lambaran kabuka tina Sabda Suci Allah, cahaya ti sawarga geus dipancarkeun ka dunya. Tapi kudu diinget yén beuki gedé cahaya anu dipaparin, beuki gedé poékna jalma-jalma anu nyasabkeun jeung nolak éta cahaya.”

“Panalungtikan kana Kitab Suci kalayan sumanget doa bakal némbongkeun ka urang Protestan tabiat papasi anu sajati sarta bakal nyababkeun maranéhna geuleuh ka dinya jeung ngajauhan éta; tapi loba anu kacida ngarasa wijaksana dina panyangka sorangan nepi ka maranéhna teu ngarasa butuh neangan Allah kalayan handap asor supaya ditungtun kana bebeneran. Sanajan maranéhna reueus ku pencerahanana, maranéhna teu nyaho boh kana Kitab-kitab Suci boh kana kakawasaan Allah. Maranéhna kudu boga hiji jalan pikeun nengtremkeun hate nuranina, sarta maranéhna néangan anu pangkirangna rohaniah jeung ngahinakeun diri. Anu dipikahayang ku maranéhna nyaéta hiji cara pikeun mopohokeun Allah anu bakal dianggap minangka cara pikeun nginget ka Anjeunna. Papasi kacida saluyuna pikeun nyumponan kabutuhan sakabéh jalma ieu. Eta geus disiapkeun pikeun dua golongan manusa, anu ngawengku ampir sakuliah dunya—jalma-jalma anu rék disalametkeun ku kahadéan dirina sorangan, jeung jalma-jalma anu rék disalametkeun bari tetep dina dosa-dosana. Di dieu aya rusiah kakawasaanana.”

“Hiji poe poék intelektual anu kacida gedéna parantos katembong ngadukung kasuksésan kapapaan. Engké bakal kabuktian yén hiji poe caang intelektual anu kacida gedéna ogé sarua ngadukung kasuksésanana. Dina mangsa-mangsa baheula, nalika jalma-jalma teu boga firman Allah jeung teu boga pangaweruh kana bebeneran, panon maranéhna katutupan, sarta rébuan jalma kajiret, teu ningali jaring anu dipasang pikeun suku maranéhna. Dina ieu generasi aya loba anu panonna jadi kasilau ku sorot spekulasi manusa, ‘élmu anu palsu disebut kitu;’ maranéhna teu nyaho kana jaring éta, sarta leumpang asup ka jerona sagampil lamun panonna ditutupan. Allah netepkeun supaya kakuatan intelektual manusa dicekel minangka kurnia ti Nu Nyiptana sarta dipaké dina palayanan bebeneran jeung kabeneran; tapi nalika kasombongan jeung ambisi dipiara, sarta jalma-jalma ngagedékeun téori-téori maranéhna sorangan leuwih luhur tibatan firman Allah, harita kecerdasan tiasa ngalaksanakeun cilaka anu leuwih gedé tibatan kabodoan. Ku kituna, élmu palsu jaman kiwari, anu ngaruntuhkeun iman kana Alkitab, bakal kabuktian sarua hasilna dina nyiapkeun jalan pikeun ditarimana kapapaan, kalayan wangun-wangunna anu pikaresepeun, sakumaha halna panahan pangaweruh anu muka jalan pikeun ngagedékeun kakawasaanana dina Jaman Poék.” The Great Controversy, 572.

“Urang Katolik Roma ngaku yén robahna poé Sabat téh dijieun ku garéja maranéhna, sarta maranéhna nunjuk kana robahna éta sorangan minangka bukti kakawasaan pangluhurna garéja. Maranéhna nyatakeun yén ku ngaraksa poé kahiji dina saminggu minangka Sabat, urang Protestan téh keur ngakuan kakawasaan dirina pikeun nyieun undang-undang dina perkara-perkara ilahi. Garéja Roma teu acan ngaleupaskeun pangakuanana kana sifat teu-bisa-salah; jeung lamun dunya jeung garéja-garéja Protestan narima hiji Sabat palsu anu dijieunna ku dirina, bari maranéhna nampik Sabat Yéhuwa, maranéhna saéstuna ngakuan pangakuan éta. Maranéhna bisa waé nyebutkeun wewenang pikeun robahna ieu, tapi kasasaran tina alesan maranéhna téh gampang kanyahoan. Kaum papis cukup cangcingeun pikeun ningali yén urang Protestan keur nipu dirina sorangan, kalawan daék nutup panonna kana kanyataan dina ieu perkara. Nalika lembaga Minggu beuki meunang pangajén, manéhna bungah, ngarasa

yakin yén tungtungna éta bakal mawa sakumna dunya Protestan ka handapeun panji-panji Roma.”

“Robahna poe Sabat téh mangrupa tanda atawa cap tina kakawasaan garéja Roma. Jalma-jalma anu, sanggeus ngarti kana tuntutan parentah kaopat, milih miara Sabat palsu ngagantikeun Sabat anu sajati, ku lantaran kitu maranéhna keur méré panghormatan ka kakawasaan anu ngan ku éta waé hal éta diparéntahkeun. Tanda sato galak téh nya éta Sabat kapapaan, anu geus ditarima ku dunya pikeun ngagantikeun poé anu geus ditangtukeun ku Allah.

“Tapi waktuna pikeun narima tanda sato galak, sakumaha geus ditangtukeun dina nubuat, can acan datang. Mangsa pangpeungpeuk can acan datang. Aya urang Kristen sajati dina unggal garéja, teu iwal dina pasamuan Katolik Roma. Teu saurang ogé dihukum nepi ka maranéhna geus narima caang jeung geus ningali kawajiban parentah kaopat. Tapi lamun parentah éta geus medal anu maksakeun Sabat palsu, jeung nalika sora tarik malaikat katilu ngingetkeun manusa supaya ulah nyembah ka sato galak jeung gambarna, watesna bakal écés katarik antara anu palsu jeung anu sajati. Harita jalma-jalma anu masih neruskeun dina palanggaran bakal narima tanda sato galak dina tarangna atawa dina leungeunna.

“Kalawan léngkah anu gancang urang keur ngadeukeutan mangsa ieu. Nalika garéja-garéja Protestan ngahiji jeung kakawasaan sekulér pikeun nangtayungan hiji agama palsu, anu pikeun nolakna karuhun maranéhna geus nandangan panganiayaan anu panghebatna, harita Sabat kapapaan bakal dipaksakeun ku kakawasaan gabungan garéja jeung nagara. Bakal aya murtad nasional, anu ahirna ngan bakal tungtung dina karuksakan nasional.” Bible Training School, 2 Pébruari 1913.

Ayeuna urang geus nyabit lima lambang anu keur urang teangan pikeun diidentifikasi saméméh urang tuntas ngulik éta pasal sorangan. Hiji kota téh mangrupa hiji karajaan dina nubuat Alkitab, jeung dina Yesaya dua puluh tilu aya dua karajaan anu raket patalina, tapi écés béda. Anu kahiji nyaéta “kota anu makuta,” sedengkeun anu hiji deui nyaéta “kota padagang.” Dina poé-poé panungtungan, kakawasaan anu ngawasaan pasatuan tilu rupa, nyaéta naga, sato galak, jeung nabi palsu, nyaéta kapausan. Éta téh karajaan anu boga makuta.

“Waktu urang ngadeukeutan kana krisis panungtungan, kacida pentingna supaya kasaluyuan jeung kasatunggalan aya di antara piranti-piranti Gusti. Dunya pinuh ku badai, perang, jeung paséa. Tapi di handapeun hiji kapala—kakawasaan kapausan—jalma-jalma bakal ngahiji pikeun ngalawan Allah dina pribadi saksi-saksi-Na. Ieu kasatuan dikukuhkeun ku murtad anu gedé. Bari manéhna narékahan ngahijikeun para agénna dina peperangan ngalawan bebeneran, manéhna bakal digawé pikeun mecah jeung nyebarkeun para pangabela bebeneran éta. Sirik, sangka goréng, omongan goréng, dihasut ku manéhna pikeun ngahasilkeun paséa jeung papecahan.” Testimonies, jilid 7, 182.

Karajaan anu makuta téh nyaéta Tirus, anu hartina, “batu karang.” Dina ieu pasal Tirus ngawakilan kapausan anu digawé pikeun nyonto palsu Kristus, sabab kapausan téh antikristus. Kecap “anti” dina antikristus hartina “ngaganti tempat.” Kapausan narékahan pikeun nyonto palsu Kristus dina unggal tingkat, jeung ngaran Tirus hartina batu karang, sabab kapausan téh hiji tiruan palsu tina “Gunung Batu Jaman-jaman.”

Saha anu geus nyusun ieu pamuputeun ngalawan Tirus, kota anu maparin makuta, anu para sudagarna pangeran-pangeran, anu para padagangna jalma-jalma anu dipiagung di bumi? PANGERAN Nu Maha Kawasa anu geus nangtukeun éta, pikeun ngotoran kareueus sagala kamulyaan, jeung pikeun ngahinakeun sakumna jalma anu dipiagung di bumi. Ngaliwatan tanah maneh saperti walungan, he putri Tarsis; geus euweuh deui kakuatan. Anjeunna ngulinkeun panangan-Na ka luhur sagara, Anjeunna ngagelegerkeun karajaan-karajaan; PANGERAN geus masihan parentah ngalawan kota padagang éta, pikeun ngancurkeun benteng-bentengna. Yesaya 23:8–11.

Kami boga maksud pikeun némbongkeun, dumasar kana loba kasaksian, yén “guncangan karajaan-karajaan” dilaksanakeun ku Allah, ngaliwatan Islam. Islam téh kakuatan anu ngamarahkeun bangsa-bangsa sarta dipaké pikeun ngaguncang bangsa-bangsa. Dina ieu titik urang keur ngaidentifikasi yén Gusti parantos netepkeun pikeun ngahinakeun “sakabéh jalma anu mulya di bumi,” anu nyaéta “padagang-padagang” jeung “jalma-jalma nu ngalalulintaskeun dagangan” anu “benteng-bentengna” kudu diruksak. Kota padagang jeung kota anu makutakeun “geus ngabalukarkeun kahanjelu sawarga” sarta Gusti parantos nangtukeun pikeun ngancurkeun “benteng-bentengna,” sarta éta ngagambarkeun ékonomi. Runtuhna ékonomi kajadian saméméh hukum Minggu di Amérika Sarikat, sabab saméméh hukum Minggu warga nagara Amérika Sarikat nungtut supaya dipulangkeun deui “ka kana ni‘mat ilahi jeung kamakmuran temporal.” Argumén maranéhna nyaéta yén panghukuman-panghukuman Allah moal eureun nepi ka poé Minggu “ditegakkan kalayan ketat.” Sababaraha saksi Alkitab sapuk yén urang aya dina ambang hiji karuntuhan anu kacida gedéna dina ékonomi dunya. Karuntuhan éta kajadian saméméh hukum Minggu, sakumaha karuntuhan taun 1837 kajadian saméméh 22 Oktober 1844.

“Lajeng panipuna anu agung bakal ngayakinkeun manusa yén jalma-jalma anu ngawula ka Allah téh anu nyababkeun kajahatan-kajahatan ieu. Golongan anu geus ngageremkeun katidakrelaan Sawarga bakal numpukkeun sagala kasusah maranéhna ka jalma-jalma anu taat kana parentah-parentah Allah, anu ku éta jadi tegoran anu langgeng ka para palanggar. Bakal dinyatakeun yén manusa nganyenyeri Allah ku ngalanggar Sabat Minggu; yén dosa ieu geus mawa rupa-rupa musibat anu moal eureun nepi ka pangreksaan Minggu diteguhkeun kalayan ketat; sarta yén jalma-jalma anu ngedalkeun tuntutan parentah kaopat, ku kituna ngaruksak rasa hormat ka Minggu, téh mangrupa pangacau pikeun rahayat, ngahalangan mulihna maranéhna kana kersa ilahi jeung kamakmuran jasmani. Ku kituna tuduhan anu baheula kungsi dialamatkeun ka abdi Allah bakal diulang deui dumasar kana alesan anu sarua kuatna: ‘Sareng kajadian, nalika Ahab ningali Elia, Ahab nyarios ka anjeunna, Naha anjeun ieu anu ngaganggu Israil? Jeung anjeunna ngawaler, Kuring henteu ngaganggu Israil; tapi anjeun, jeung kulawarga bapa anjeun, ku sabab aranjeun geus ninggalkeun parentah-parentah PANGERAN, sarta anjeun geus nuturkeun Baalim.’ 1 Kings 18:17, 18. Saperti amarah rahayat bakal dipanghudangkeun ku tuduhan-tuduhan palsu, maranéhna bakal ngalakukeun hiji lampah ka arah para duta Allah anu sarupa pisan jeung anu dilakukeun ku Israil anu murtad ka Elia.” *The Great Controversy*, 590.

Élia nu nyanghareupan para nabi Baal jeung para imam rungkun karamat di Gunung Karmel ngawakilan hukum Minggu. Pesen pikeun gereja téh, “pilih dina poé ieu saha anu rék ku maranéh

dilayanan.” Nalika sajarah ieu diulang dina hukum Minggu, patarosanana jadi, “poé mana anu rék dipilih ku maranéh, sabab poé anu dipilih téh nandakeun saha anu ku maranéh dilayanan.” Saméméh kajadian di Gunung Karmel aya halodo parna salila tilu satengah taun. Saméméh hukum Minggu aya runtuyan hukum-hukum Minggu, tapi éta can “diterapkeun kalawan ketat.” Prinsip anu pakait jeung hiji hukum Minggu nyaéta yén kamurtadan nasional dituturkeun ku karuksakan nasional. Conto ngeunaan éta nyaéta Konstantinus dina taun 321 ngaluarkeun hiji hukum Minggu, sarta teu lila sanggeus éta opat tarompet kahiji dina Wahyu pasal dalapan mimiti mawa Romawi Kulon kana ahirna dina taun 476. Carita ngeunaan Konstantinus penting, sabab éta ngawengku pangluhuran poé Minggu anu lumangsung sacara progresif, jeung dina waktu anu sarua larangan-larangan anu beuki ketat kana Sabat poé katujuh. Sajarah progresif éta ngahontal kacindekan nalika warga nagara dipaksa pikeun miéling poé Minggu atawa dianiaya lantaran ngajaga Sabat. Éta ogé mangrupa kacindekan tina panerapan hukum Minggu anu terus ningkat di Amérika Sarikat. Hiji prinsip anu pakait jeung paksaan ibadah poé Minggu nyaéta, “kamurtadan nasional dituturkeun ku karuksakan nasional.” Prinsip ieu hartina panguatan panerapan hukum Minggu anu terus ningkat ngahasilkeun paningkatan dina hukuman-hukuman Allah, saméméh hukum Minggu anu saéstuna dina Wahyu tilu welas ayat sabelas. Unggal panetepan hukum bakal mawa karuksakan anu sajajar. Hukuman-hukuman anu ku warga dituduhkeun dihasilkeun ku para nu ngajaga Sabat sabenerna mah dihasilkeun ku panerapan hukum Minggu anu terus ningkat. Kami geus ngasupkeun hiji petikan tina The Great Controversy, anu ku sim kuring dipasih judul Sunday Progression. Kuring nyarankeun supaya éta dibaca deui sakali deui. Éta aya dina kategori anu dijudulan The Spirit of Prophecy.

“Allah parantos ngungkabkeun naon anu baris kajadian dina poé-poé panungtungan, supaya umat-Na tiasa disiapkeun pikeun nangtung nyanghareupan badai panolakan jeung amarah. Jalma-jalma anu parantos dipaparin pangéling ngeunaan kajadian-kajadian anu aya di hareupeun maranéhna henteu meunang calik dina harepan anu tenang kana datangna badai éta, bari ngabeberah dirina sorangan yén Gusti bakal nyalindungan umat-Na anu satia dina poé kasusah. Urang kudu jadi saperti jalma-jalma anu ngantos Pangéranna, lain dina pangharepan anu nganggur, tapi dina pagawean anu satemenna, kalawan iman anu teu goyah. Ayeuna lain waktuna pikeun ngantep pikiran urang kasegep ku perkara-perkara anu kirang penting. Nalika jalma-jalma keur saré, Sétan kalawan giat keur ngatur sagala perkara sangkan umat Gusti teu meunang welas asih atawa kaadilan. Gerakan Minggu ayeuna keur nyieun jalanna dina poék. Para pamingpin keur nyumputkeun perkara anu saenyana, jeung loba anu ngahiji dina gerakan éta sorangan henteu ningali ka mana arus handapna nuju ngarah. Pangakuanana leuleus tur katempo Kristen, tapi nalika éta mimiti nyarita, éta bakal ngungkabkeun sumanget naga. Kawajiban urang nyaéta ngalakukeun sagala anu aya dina kakawasaan urang pikeun nyegah bahaya anu keur ngancam. Urang kudu narékahan pikeun ngalucutan prasangka ku cara nempatkeun diri urang dina cahaya anu pantes di hareupeun rahayat. Urang kudu nampilkeun ka maranéhna patalékan anu saéstuna jadi perkara anu dipasualkeun, ku kituna masang protes anu pangmujarabna ngalawan ukuran-ukuran pikeun ngawatesan kamerdikaan nurani. Urang kudu nalungtik Kitab Suci sarta sanggup méré alesan pikeun iman urang. Saur nabi: ‘Anu jahat bakal terus ngalakukeun kajahatan: jeung moal aya saurang ogé ti antara anu jahat anu bakal ngarti; tapi anu wijaksana bakal ngarti.’ Testimonies,

jilid 5, 452.”

Hésé pikeun mikawanoh gerakan pikeun undang-undang Minggu, sabab éta keur maju dina “poekna,” jeung kapapaan téh “sacara nyumput jeung teu kasangka-sangka” keur “nguatkeun kakuatanana pikeun ngudag tujuanana sorangan.” Kanyataanana, pagawean pikeun ngaluluskeun undang-undang Minggu dina poekna téh mangrupa perkara puseur dina prosés pangujian pikeun saratus opat puluh opat rébu. “Taya sahiji ogé ti antara jalma-jalma jahat anu bakal ngarti,” nurutkeun Daniel jeung Sister White. “Jalma-jalma jahat” dina Daniel téh nyaéta “parawan-parawan bodo” dina Mateus, anu ku Sister White diidentifikasi minangka urang Laodikea. Anu wijaksana bakal ngarti kana kajadian-kajadian anu ayeuna keur lumangsung, sanajan sajarah di sabudeureun urang katingalina siga nu nentang Firman Allah. Naha urang percaya kana Firman Allah atawa kana naon anu keur kajadian di sabudeureun urang? Tapi urang geus dipapatahan ti heula yén ahir éta bakal sapertos dina jaman Nuh.

“Dunya, pinuh ku huru-hara, pinuh ku kasenangan anu teu sieun ka Allah, keur sare, sare dina rasa aman kadagingan. Jalma-jalma nganggap jauh kénéh datangna Gusti. Maranéhna seuri kana pangéling-pangéling. Ieu caritaan sombong dipedalkeun, ‘Sagala hal tetep lumangsung sakumaha ti mimiti.’ ‘Isukan bakal sarua jeung poé ieu, malah leuwih loba kénéh kalimpahanana.’ 2 Peter 3:4; Isaia 56:12. Urang bakal beuki jero kana nyaah kana kasenangan. Tapi Kristus ngandika, ‘Tingali, Kami datang kawas maling.’ Revelation 16:15. Dina mangsa pisan nalika dunya nanya kalawan ngahina, ‘Di mana jangji ngeunaan datangna-Na?’ tanda-tanda keur kacumponan. Bari maranéhna ngagero, ‘Damai jeung aman,’ karuksakan anu dadakan keur datang. Nalika anu nyemooh, anu nolak bebeneran, geus jadi gagabah; nalika padumukan pagawean dina rupa-rupa widang néangan duit diteruskeun tanpa maliré kana prinsip; nalika murid kalayan kacida hayangna néangan pangaweruh ngeunaan sagala hal iwal Alkitabna, Kristus datang kawas maling.”

“Sagalana hal di dunya keur ngagolak. Tanda-tanda jaman téh nyingsieunan. Kajadian-kajadian anu bakal datang ngabayangkeun kalangkangna ti heula. Roh Allah keur mundur ti bumi, sarta malapetaka nuturkeun malapetaka di laut jeung di darat. Aya angin topan, lini, seuneu, caah, rajapati tina sagala rupa tingkatna. Saha anu bisa maca mangsa nu bakal datang? Di mana aya kaamanan? Teu aya kapastian dina naon-naon anu asalna ti manusa atawa ti dunya. Kalawan gancang jalma-jalma nempatkeun dirina di handapeun panji anu geus dipilihna. Kalawan teu tenang maranéhna nungguan jeung niténan gerak pamimpin-pamimpinna. Aya anu nungguan, niténan, jeung digawé pikeun nembonganana Gusti urang. Golongan séjén keur asup kana barisan di handapeun kapamingpinan nu murtad agung anu pangheulana. Saeutik pisan anu percaya kalayan hate jeung jiwa yén aya naraka anu kudu dijauhan jeung sawarga anu kudu kahontal.”

“Krisis keur ngadeukeutan ka urang saeutik-saeutik, kalayan henteu karasa. Panonpoé caang di langit, ngideran buleudanana saperti biasana, sarta langit masih kénéh nyatakeun kamulyaan Allah. Jalma-jalma masih kénéh dahar jeung nginum, melak jeung ngawangun, kawin jeung dikawinkeun. Para padagang masih kénéh meuli jeung ngajual. Jalma-jalma silih desek saurang ka nu séjén, silih tarung pikeun meunangkeun tempat anu pangluhurna. Nu mikaresep kasenangan masih kénéh ngarumpul ka téater, pacuan kuda, tempat judi. Kaayaan pinuh ku

kagumbiraan anu pangluhurna, tapi jam kasempetan cobaan téh gancang nutup, sarta unggal perkara geus méh diputuskeun pikeun salalanggengna. Sétan ningali yén waktuna pondok. Manéhna geus ngagerakkeun sagala agénna supaya manusa katépung ku tipu daya, kabobodo, kasibukkeun, jeung kahipnotis, nepi ka poé kasempetan cobaan réngsé, sarta panto rahmat ditutup salalanggengna.

Kalayan khidmat, nepika ka urang ngaliwatan abad-abad, sumping kecap-kecap pangéling Gusti urang ti Gunung Zaitun: “Jaga diri maranéh, ulah nepi ka iraha waé haté maranéh kabebanan ku kaleuleuwihan dahar, ku mabok, jeung ku kasalempangan hirup ieu, nepi ka poé éta datang ka maranéh tanpa kasangka.” “Ku sabab éta, jaga-jaga sarta salawasna neneda, supaya maranéh dianggap pantes pikeun luput tina sagala perkara anu bakal kajadian éta, jeung pikeun nangtung di payuneun Putra Manusa.” Desire of Ages, 635, 636.

Dina bab dua puluh tilu tina kitab Yesaya, Zidon téh Amérika Sarikat sarta Tirus téh kapapaan. Tirus jeung Zidon téh kota-kota Fénisia kuna anu sajaman, ayana di basisir Laut Tengah. Maranéhna kawentar ku padagangan maritimna, kabeungharanana, jeung pangaruhna di dunya kuna. Zidon jeung “padagang-padagangna” ngeusian deui Tarsis dina éta petikan. Padagang-padagang Zidon dagang “bibit Sihor,” nyaéta “hasil panén hiji walungan,” sarta éta téh buah “ti walungan,” jeung éta téh “panghasilanana,” sabab manéhna téh “pasar bangsa-bangsa.” Sakabéh nabi nyarita ngeunaan ahir dunya, jadi saha anu jadi pasar bangsa-bangsa dina ahir dunya? Éta téh Amérika Sarikat.

Sihor téh hiji walungan di Mesir (sigana déltal Nil) sarta dipaké pikeun ngagambarkeun kabeungharan dunya, sabab Mesir téh dunya. “Putri parawan” Sidon ngawakilan generasi panungtungan Amérika Sarikat, sarta manéhna ditindes ku darurat militer anu marengan hukum Minggu jeung karuksakan nasional anu langsung nuturkeunana. Parawan-parawan Sidon éta ditegor ku patalékan ngeunaan Tirus anu nyebut, “naha ieu kota anjeun anu suka bungah” (karajaan) anu ku Amérika Sarikat dipikasukaeun? Naha “ieu téh karajaan anu asal kapiheulana ti jaman baheula pisan,” padahal nurutkeun éta petikan, éta diadegkeun ku Nimrod, teu lila sanggeus caah?

Allah parantos netepkeun sareng “ngarancang” pikeun “Tirus, kota anu makut,” ngahukum dirina. Hukuman kapausan ngawengku ragragna struktur kauangan dunya, sabab “PANGERAN parantos maparin” “parentah ngalawan” “Sidon” “kota padagang,” (Amérika Serikat.) Parentah-Na “pikeun ngancurkeun benteng-benteng anu kuat,” atanapi ékonomi Amérika Serikat, nyaéta parentah Sabat, sabab kamurtadan nasional dituturkeun ku karuksakan nasional.

Hukuman ka kapausan dimimitian ku rubuhna ékonomi sakuliah dunya minangka tanggapan kana ékonomi Amérika Sarikat anu diruksak. Zidon miboga hiji “imah” anu patali jeung ékonomina, ku kituna ngawakilan hiji struktur kauangan anu diruksak, sabab manéh moal bisa asup deui ka jerona. Teu aya deui investasi atawa kauntungan tina éta “imah,” sabab éta geus diruksak. Karuksakan éta lumangsung dina mangsa hukum Minggu, sanajan saméméh hukum Minggu geus aya panghukuman anu beuki ngaronjat. Nalika éta rubuhna datang, kapausan, AS babarengan jeung para pangeran padagangna jeung para padagangna anu dipihormat sarta kapal-kapal Tarsis bakal “ngagorowok.”

Tempat “Tarshis” dina éta petikan pakait jeung kabeungharan dina mangsa baheula, sarta kapal-kapal Tarshis dina Alkitab mangrupikeun lambang utama kakuatan ékonomi.

Sabab kapal-kapal raja indit ka Tarsis babarengan jeung para abdi Hiram; unggal tilu taun sakali kapal-kapal Tarsis datang mawa emas, pérak, gading, monyet, jeung merak. Jeung Raja Suleman ngaleuwihan sakumna raja di bumi dina hal kabeungharan jeung hikmat. 2 Tawarikh 9:21, 22.

Kapal-kapal ngalambangkeun kakuatan ékonomi, sarta Tarsis téh kapal ékonomi anu pangutamana dina nubuat Alkitab. Turunan ahir Tarsis, anu dilambangkeun ku “putri” Tarsis, diparéntahkeun sangkan “ngaliwat ka tanah maneh siga walungan,” sarta anu kapanggih ku dirina nyaéta yén tanahna “teu boga kakuatan deui,” sarta geus teu bisa deui “bungah” ku karajaan Tirus. Kakuatan anu dipilarian ku maranéhna téh nyaéta kakuatan ékonomi Zidon baheula, tapi éta geus leungit lantaran laut geus ngucap “saurna, Kami henteu ngarahutkeun, henteu ngalahirkeun anak, kitu deui henteu ngagedékeun nonoman lalaki, atawa ngasuh parawan-parawan,” ku kituna nandakeun turunan ahir ti laut, nyaéta bangsa-bangsa di dunya anu ngagelendengkeun karuksakan ékonomi dunya, sarta dina waktos éta umat manusa di dunya hudang kana kanyataan yén maranéhna téh turunan panungtungan dina sajarah bumi, sarta geus kasép pikeun nyiapkeun diri kana hirup langgeng.

“Duit moal lila deui bakal ngalaman susut nilaina kalayan kacida ngadadakna nalika kanyataan ngeunaan adegan-adegan langgeng kabuka ka pancaindra manusa.” Evangelism, 62.

Aya dua “berita” atawa amanat anu nimbulkeun kanyeri ka sarerea dina petikan éta. “Berita” kahiji patali jeung Mesir, jeung “berita” kadua nyaéta Tirus. Berita ngeunaan Mesir ditepikeun dina wangun kala kaliwat, sabab Yesaya nyebut, “sakumaha dina waktu aya béja ngeunaan Mesir,” ku kituna nembongkeun yén Allah geus ngalakukeun hiji hal ka Mesir saméméh karuksakan-Na ka Sidon (AS). Naon anu ku Allah dipigawé ka Mesir, éta ogé ngawakilan “berita” ngeunaan Mesir, nyaéta yén Mantenna ngancurkeun Mesir dina patalina jeung kahiji kalina Allah ngadamel perjangjian jeung hiji umat pilihan. Dua berita éta nyaéta “berita” anu sarua. Berita ngeunaan Mesir nyaéta awalna, jeung berita ngeunaan Tirus nyaéta ahirna. Anu Alpha jeung Omega geus ngagambarkeun perjangjian jeung saratus opat puluh opat rébu dina poé-pocé panungtungan ku sajarah awal tina perkara éta. “Berita” ngeunaan Mesir nyaéta pangluputan di Laut Beureum waktu Firaun jeung bala tentarana dibinasakeun, anu janten perlambang pangluputan pamungkas umat Allah sakumaha diwakilan ku “berita” anu nyaéta “beban Tirus.”

Kakawasaan anu digambarkeun dina Alkitab anu ngancurkeun kapal-kapal Tarshis nyaéta Islam. Perkara Islam baris dipedar engké, ku sabab éta urang baris ngulik perkara éta kalayan leuwih jembar dina waktos saterusna. Dina éta petikan, hal éta dilambangkeun minangka “Chittim,” hiji kecap kuna pikeun Siprus, sarta petikan éta nyebutkeun yén karuksakan Zidon jeung Tirus diungkabkeun ti “Chittim.” Lambang Islam ngamuat hiji gambaran anu kacida hususna ngeunaan karuksakan Amérika Sarikat dina nubuat Alkitab.

Penting pikeun niténan poé-pocé jeung taun-taun anu dirujuk dina kitab Yesaya, sabab éta mindeng nandaan waktu nubuat tina petikan anu satuluyna. Yesaya dua puluh tilu nuturkeun “beban” lebak

tetenjoan dina pasal dua puluh dua, anu didahului ku pasal dua puluh hiji anu ngandung tilu “beban,” sarta katiluna nunjuk kana Islam. Saméméh éta pasal, dina ayat kahiji pasal dua puluh, ditetepkeun latar sajarah nubuat anu di jerona nubuat-nubuat kabinasa anu satuluyna diidentifikasi dina pasal-pasal salajengna.

Dina taun Tartan sumping ka Asdod, basa anjeunna diutus ku Sargon raja Asyur, tuluy merangan Asdod sarta ngarebutna. Yesaya 20:1.

Kecap “Tartan” bisa jadi ngaran, atawa anu panggedéna kamungkinan téh gelar hiji pamingpin militér. Tartan sumping ka Asdod, hiji kota di Mesir, tuluy ngarebut éta dina mangsa sajarah waktu urang Asyur saeutik-saeutik keur nyekel pangawasa dunya. Asyur ngalambangkeun Babul. Boh Asyur boh Babul téh karajaan-karajaan anu asalna ti kalér, karajaan-karajaan anu dipikawanoh minangka “singa” anu “nyebarkeun” domba-domba Allah, sarta duanana narima hukuman anu sarua. Asyur anu kahiji, Babul anu panungtung.

Israél téh domba anu paburencay; singa-singa geus ngusir manéhna; mimiti raja Asyur geus ngalalap manéhna; jeung pamungkas ieu Nebukadnésar, raja Babul, geus ngaremurkeun tulang-tulangna. Ku sabab éta, kieu dawuhan PANGERAN Nu Maha Kawasa, Allahna Israél: Tengetan, Kami baris ngahukum raja Babul jeung nagarana, sakumaha Kami geus ngahukum raja Asyur. Yermia 50:17, 18.

Sacara nubuatan, maranéhna duanana téh “Asyur anu sombong.”

“Waktu Sennacherib, urang Asyur nu sombong, ngahina jeung ngahujat ka Allah, sarta ngancam Israil ku karuksakan, ‘kajadian dina peuting éta, yén malaikat PANGERAN indit kaluar, tuluy ngabandungan di pakémahan urang Asyur saratus dalapan puluh lima rebu urang.’ Ti dinya ‘sadayana jalma gagah perkasa, para pamingpin jeung para kapten,’ dipaéhan tina pasukan Sennacherib. ‘Ku kituna manéhna mulang ka nagrina sorangan kalayan raray pinuh ku kaéra.’ [2 Kings 19:35; 2 Chronicles 32:21.]” The Great Controversy, 512.

Taun nalika “Tartan sumping ka Asdod” sarta “ngarebut eta,” ngawakilan panaklukan dunya sacara progresif ku kakawasaan kapapaan saperti digambarkeun dina genep ayat panungtung Daniel sabelas. Sajarah krisis hukum Minggu, anu mangrupa “poe-poe panungtung” tina pangadilan panalungtikan, sarta anu ngantunkeun langsung kana pangadilan eksekutif, (tujuh bala panungtung) mangrupa latar sajarah anu diwakilan ku “taun” nalika Tartan sumping ka Asdod. Sanggeus kontéks sajarah eta ditempatkeun, Yesaya tuluy masihan tilu nubuat karuksakan ngeunaan Islam, hiji ngeunaan Adventisme Laodikea, teras beban Tirus. Pasal dua puluh opat mangrupa salah sahiji conto klasik tina tujuh bala panungtung anu dituturkeun ku pasal dua puluh lima anu ngagambarkeun pembébasan ahir umat Allah, tempat urang manggihan umat Allah ngedalkeun salah sahiji pernyataan anu pangkawentarna salila mangsa kasusah anu agung.

Jeung bakal diucapkeun dina poé éta, “Tingali, ieu téh Allah urang; urang geus ngadagoan Anjeunna, sarta Anjeunna bakal nyalametkeun urang: ieu téh PANGERAN; urang geus ngadagoan Anjeunna, urang bakal bungah sarta suka cita dina kasalametan-Na.” Yesaya 25:9.

Saratus opat puluh opat rébu téh nyaéta para parawan anu wijaksana, anu ngantosan Gustina sumping ka kawinan, sanajan Anjeunna nunda saluyu jeung misil ngeunaan sapuluh parawan. Maranéhna lain urang Laodikea, maranéhna téh urang Filadelfia. Nepi ka ieu titik, ieu tulisan geus nyusun kontéksna.

Dina taun 1798, Napoleon nyandak paus jadi tawanan, nganteurkeun tatu maot anu profétis, anu bakal cageur dina ahir dunya numutkeun Wahyu pasal tilu welas. Dina mangsa éta, Amérika Sarikat nyokot tempatna minangka karajaan kagenep dina nubuat Alkitab numutkeun Daniel pasal dua, tujuh, dalapan, jeung sabelas, sarta Wahyu pasal dua welas, tilu welas, genep welas, tujuh welas, jeung dalapan welas. Ti dinya teras, boh tanduk Républik Amérika Sarikat boh tanduk Protestan (Adventisme) geus mopohokeun saha kapausan téh. Taun 1798 mangrupa taun kahiji bangsa-bangsa di sesa dunya ngakuan Amérika Sarikat minangka hiji bangsa anu daulat, sarta éta ogé taun nalika amanat malaikat kahiji sumping dina sajarah.

“Motto” hiji urang Protestan dina mangsa harita nyaéta, “Alkitab, jeung ngan Alkitab wungkul.” Urang Protestan ngaidéntifikasi dirina minangka pembéla Alkitab wungkul, sarta nalika Adventisme nyokot kalungguhan maranéhna dina datangna malaikat kadua, maranéhna narima éta “motto,” sarta saterusna dijulukan “umat kitab.” Ka maranéhna geus dipaparinkeun, ngaliwatan palayanan William Miller, hiji runtuyan aturan anu, lamun dipaké kalayan bener, bakal muka Alkitab kana pikiran sakumna jalma anu hayang ngadangu. Aturan-Aturan Tafsir Nubuat Miller téh nya éta naon anu ceuk ilham kudu ku urang dipaluruh lamun urang rék masihan pekabaran malaikat katilu.

Saur Kristus, “Lamun aya anu hayang nuturkeun Kami, manehna kudu mungkir dirina sorangan, nanggung salibna, tuluy nuturkeun Kami.” Deui Anjeunna ngadawuh, “Kami teh caang dunya; sing saha anu nuturkeun Kami moal leumpang dina poek.” Caang kayaktian keur mancarkeun dirina kawas lampu anu hurung, jeung jalma-jalma anu nyaah ka eta caang moal leumpang dina poek. Maranehna bakal nalungtik Kitab Suci, supaya kalawan pasti maranehna nyaho yen maranehna keur ngadengekeun sora Pangangon anu sajati, lain sora jalma sejen.

“Jalma-jalma anu kalibet dina nguarkeun pekabaran malaikat katilu keur ngulik Kitab Suci nurutkeun rancangan anu sarua jeung anu diagem ku Bapa Miller. Dina buku leutik anu dijudulan Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, Bapa Miller maparin aturan-aturan anu basajan, tapi calakan jeung penting, kieu, pikeun pangajaran jeung panapsiran Alkitab:

“1. Unggal kecap kudu miboga patalina anu merenah kana poko perkara anu ditepikeun dina Alkitab; 2. Sakabéh Kitab Suci téh diperlukeun, sarta bisa kaharti ku ngalarapkeun diri jeung diajar kalayan temen; 3. Henteu aya nanaon anu diwahyukeun dina Kitab Suci anu bisa atawa bakal disumputkeun ti jalma-jalma anu nyuhunkeun kalayan iman, bari henteu ragu-ragu; 4. Pikeun ngartos doktrin, kumpulkeun sakabéh ayat Kitab Suci ngeunaan poko anu rek dipikanyaho, tuluy pasihan unggal kecap pangaruhna anu merenah; sarta lamun anjeun bisa ngawangun tiori anjeun tanpa aya pasalia pamadegan, anjeun moal aya dina kasalahan; 5. Kitab Suci kudu jadi juru terangna sorangan, sabab éta mangrupa patokan pikeun dirina sorangan. Lamun kuring ngandelkeun saurang guru pikeun nerangkeun ka kuring, sarta

manéhna ngan ukur nebak kana hartina, atawa hayang supaya kitu ku sabab pangakuan iman golonganana, atawa supaya dianggap wijaksana, mangka nebakna, kahayangna, pangakuan imanna, atawa kawijaksanaanna jadi patokan kuring, lain Alkitab.””

“Nu kasebut di luhur téh mangrupa sabagéan tina ieu aturan; sarta dina pangulik urang kana Alkitab urang sadaya bakal hade lamun ngindung kana asas-asas anu ditepikeun.”

“Iman anu sajati téh dumasar kana Kitab Suci; tapi Sétan ngagunakeun kacida lobana rupa-rupa akal pikeun ngabengkokkeun Kitab Suci jeung mawa kasasaran, ku sabab éta diperlukeun pisan kahati-hatian anu gedé lamun aya nu hayang nyaho naon sabenerna anu diajarkeun ku éta. Ieu téh salah sahiji tipu daya anu gedé dina mangsa ieu, nyaéta loba teuing ngerehkeun rasa, bari ngaku jujur padahal ngalalaworakeun ucapan-ucapan anu écés tina firman Allah ku lantaran éta firman teu saluyu jeung rasa. Loba jalma teu boga dasar pikeun imanna iwal émosi. Agamana téh diwangun ku kasenangan anu ngagolak; lamun éta eureun, imanna leungit. Rasa bisa waé jadi sekam, tapi firman Allah téh gandum. Jeung, saur nabi, ‘naon gunana sekam ka gandum?’”

“Moal saurang ogé bakal dihukum lantaran henteu ngadengekeun cahaya jeung pangaweruh anu can kungsi dipiboga ku maranéhna, jeung anu memang teu bisa ku maranéhna dihontal. Tapi loba anu nolak nurut kana bebeneran anu ditepikeun ka maranéhna ku para duta Kristus, sabab maranéhna hayang nyaluyukeun diri kana patokan dunya; sarta bebeneran anu geus nepi ka pangartina, cahaya anu geus nyorot dina jiwa, bakal ngahukum maranéhna dina Pangadilan. Dina poé-pocé panungtungan ieu urang miboga cahaya anu geus kakumpul, anu geus nyorot sapanjang sagala jaman, sarta ku sabab éta urang bakal dipertanggungjawabkeun saluyu jeung éta. Jalan kasucian henteu saajar jeung dunya; éta téh jalan anu geus diangkat luhur. Lamun urang leumpang dina ieu jalan, lamun urang lumpat dina jalan parentah-parentah Gusti, urang bakal manggihan yén ‘jalanna jalma bener téh kawas cahaya anu nyorot, anu beuki caang nepi ka poé anu sampurna.’” Review and Herald, November 25, 1884.

Anjeun tiasa maca leuwih jéntré ngeunaan aturan-aturan William Miller dina Artikel anu dijudulan William Miller dina kategori Konci-Konci Nubuat.

Dina “pangajaran urang ngeunaan Alkitab, urang sadaya bakal hadé lamun merhatikeun asas-asas anu geus ditepikeun” dina aturan-aturan panafsiran nubuat milik “Bapa Miller.” Tanduk Protestanisme dipasihan dokumén suci anu ku urang disebut Alkitab, sarta ogé dipasihan tanggung jawab pikeun ngajaga jeung ngamajukeun asas-asas anu kakandung di jerona, jeung tanduk Protestan ogé dipasihan sakumpulan aturan pikeun ngabagi kalawan leres harti jeung maksud tina dokumén-dokumén suci éta.

Tanduk Republikanisme dipaparin hiji dokumén suci anu ku urang disebut Konstitusi, sarta ogé dipaparin tanggung jawab pikeun ngajaga jeung ngamajukeun prinsip-prinsip anu kakandung di jerona. Tanduk Républikan ogé dipaparin sakumpulan aturan pikeun ngabagi kalayan leres harti jeung maksud tina dokumén-dokumén suci éta. Aturan-aturan anu dipaparin pikeun ngabagi kalayan leres Konstitusi nyaéta Bill of Rights, sarta éta ngukuhkeun tujuan pangpentingna tina Konstitusi dina aturan-aturan munggaran Bill of Rights. Amandemen Kahiji anu kadaptar dina Bill of Rights nyaéta kabébasan agama, éksprési, ucapan, jeung pers.

“Congrés moal nyieun hiji hukum anu aya patalina jeung ngadegkeun agama, atawa anu ngalarang ngalaksanakeunana kalawan bébas; atawa anu ngurangan kabébasan nyarita, atawa kabébasan pers; atawa hak rahayat pikeun ngariung kalayan tengtrem, sarta pikeun ngadugikeun pamenta ka Pamaréntah guna meunangkeun pangubaran kana kateuadilan.”
Konstitusi A.S., amend. I

Hukum Minggu mangrupa serangan nu tétéla kabuka kana perkara kahiji dina Konstitusi, anu ngajamin kabébasan agama, anu dipupus ku Hukum Minggu, ku kituna nandaan ahirna Konstitusi, ahirna Amérika Serikat salaku karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, sarta awal panganiayaan ngalawan jalma-jalma anu dina mangsa harita keur ngawawarkeun amanat malaikat katilu dina sora nu tarik. Jalma-jalma anu ngawawarkeun sora nu tarik ti malaikat katilu sarta ngadamel bantahan ngalawan diruksakna Amandemen Kahiji jeung Konstitusi, dipanganiaya ku jalma-jalma anu saenyana kuduna ngajaga jeung nerapkeun aturan-aturan suci, anu ngalindungan dokumén suci nu ku maranéhna geus ditetepkeun pikeun dipaliré. Ieu mangrupa hiji ilustrasi ngeunaan ngartos jeung nerapkeun sajarah-sajarah paralel tina dua tanduk sato galak bumi nu siga anak domba. Bapa-bapa Pangadeg Konstitusi paralel jeung Bapa Miller. Istilah Bapa nu dipaké pikeun Miller dipaké pikeun nandaan saurang pamingpin, lain imam papis. Alkitab ngalarang nyebut lalaki minangka bapa lamun maranéhna ngaku-ngaku jadi pituduh rohani. Kaum Millerite dingaranan nurutkeun bapana, sakumaha mindeng kajadian. Lamun teu ningali bédana ieu, hartina kaliwat tina sawatara bagian tina harti amanat Elia, nalika éta malikkeun hate para bapa ka barudak, jeung sabalikna.

Amérika Sarikat dina Yesaya dua puluh tilu nyaéta karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, sarta tetep kitu nepi ka manéhna ngagulingkeun Konstitusina dina hukum Minggu anu beuki gancang ngadeukeutan. Karajaan kagenep maréntah salila tujuh puluh taun nubuat, anu mangrupikeun poé-poé hiji raja. Karajaan éta (hiji raja nyaéta hiji karajaan) anu maréntah salila tujuh puluh taun nyaéta Babul. Salila tujuh puluh taun éta, tanduk nagara nyaéta pamaréntahan Babul, sarta tanduk garéja nyaéta urang Kasdim. Daniel, Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego ngalambangkeun saratus opat puluh opat rébu. Duanana tanduk jeung umat Allah dilambangkeun dina kasaksian Daniel. Tujuh puluh taun panangkaran di Babul nyaéta poé-poé hiji raja anu ku Yesaya dipaké pikeun ngaidéntifikasi yén sajarah nubuat Amérika Sarikat jeung sajarah Adventisme nyaéta ti 1798 nepi ka hukum Minggu.

Ngawilujengkeun yén garis sajarah kenabian pikeun duanana tanduk Amérika Serikat ngamungkinkeun urang mertimbangkeun tungtung jeung awalna, ku dua saksi tanduk éta pikeun nangtukeun sipat tanduk anu séjén. Barina ogé, sakabéh tanduk éta sarua. Dina Daniel aya tanduk-tanduk, sawatara pegat, kalayan tanduk-tanduk anu tumuwuh tina tanduk anu pegat éta. Sababaraha tanduk dina Daniel henteu sarua gedéna hiji jeung nu séjén, mucunghulna leuwih ahir tibatan nu séjén. Henteu kitu halna jeung dua tanduk Amérika Serikat. Dua tanduk éta saajar hiji jeung nu séjén ngaliwatan sajarah anu sarua sarta ngahasilkeun waymarks anu sarua, sanajan béda ti silih dina hal tujuanana. Aya ogé katerangan pangwates dina jero sajarah éta anu penting pisan pikeun dipikaharti.

Dina awal Adventisme aya hiji parobahan tina sajarah kenabian anu dilambangkeun ku garéja Piladelfia ka garéja Laodikea. Ku sabab kitu, dina ahirna kudu aya parobahan tina sajarah kenabian Laodikea. Wahyu Yesus Kristus ngawengku cahaya tina pangarti ieu, sarta éta mangrupa bagian tina naon anu keur dibuka meteraina dina mangsa ieu.

Jeung “sanggeus tungtung tujuh puluh taun” paus bakal “ngawih” sarta “palacur” anu “poho” bakal diinget deui. Anjeunna “diinget” dina hukum Minggu, tempat pasualan éta aya antara ibadah ka panonpoé, atawa ibadah ka poé anu ku hukum Allah umat manusa diparéntahkeun supaya “émut.”

Dina ieu tulisan urang geus nangtukeun yén sajarah pamaréntahan Babul salila tujuh puluh taun mangrupa titingalan anu ngalambangkeun sajarah Amérika Sarikat ti taun 1798 nepi ka hukum Minggu. Dina hiji tulisan saméméhna, sarta remen dina Tables Habakuk, urang nangtukeun yén panaklukan di Mesir jeung pangluputan ti dinya ogé ngalambangkeun sajarah Amérika Sarikat jeung umat Allah. Opat sajarah éta, nyaéta Babul, Mesir, Adventisme, jeung Amérika Sarikat, lain hiji-hijina garis anu bisa diterapkeun kana garis-garis ieu, tapi nalika urang nerapkeun aturan panyebutan kahiji kana opat garis éta—éta leres-leres matak ngareuwaskeun. Kuring rék nutup ieu tulisan ku hiji gambaran anu basajan jeung sabagian waé ngeunaan naon anu ku kuring dimaksud, sarta naon anu ku kuring rek diteruskeun nalika urang engké leuwih jauh ngabahas sajarah Yesaya dua puluh tilu.

Sajarah Babul miboga hiji raja anu tobat dina awalna jeung hiji raja anu jahat dina ahirna. Henteu jadi soal naha éta Biden atawa Trump, sabab kitab Daniel ngajar yén Allah anu ngadegkeun pamaréntah jeung ngajatihkeunana. Anu bisa dipastikeun ngeunaan boh pamingpin Démokrat boh Républikan dina mangsa hukum Minggu nyaéta yén maranéhna téh pamingpin anu jahat. Nebukadnesar téh Babul; manéhna nyaéta lalimna Babul, daék ngalungkeun tilu jalma hadé kana seuneu. Tapi ahirna manéhna tobat ka Allahna Daniel. Henteu kitu jeung pamingpin panungtung, Belsyazar. Manéhna téh raja anu jahat. Amérika Sarikat dina nubuat dimimitian minangka anak domba, lambang Kristus jeung pangurbanan-Na pikeun umat manusa. Dina ahirna Amérika Sarikat bakal nyarita saperti naga. Parobahan tina Kristus ka Sétan dina ieu runtuyan sajarah digambarkeun ku bédana antara Nebukadnesar jeung Belsyazar.

“Belsyasar geus dipaparin loba kasempetan pikeun nyaho jeung ngalakonan pangersa Allah. Anjeunna geus ningali aki-na, Nebukadnesar, diusir ti pakumpulan manusa. Anjeunna geus ningali akal budi anu ku raja anu sombong éta dipikagungahkeun, dicabut ku Anjeunna anu masihan éta. Anjeunna geus ningali raja éta diusir ti karajaanana, sarta dijadikeun babaturan jeung sato-sato di tegal. Tapi kanyaah Belsyasar kana hiburan jeung pamulyakeun diri sorangan mupus palajaran-palajaran anu sakuduna henteu kungsi poho ku anjeunna; sarta anjeunna ngalakukeun dosa-dosa anu sarupa jeung anu ngabalukarkeun panghukuman anu kacida beuratna ka Nebukadnesar. Anjeunna nyéépkeun kasempetan-kasempetan anu ku kurnia geus dipaparinkeun ka anjeunna, ngalalaworakeun ngamangpaatkeun kasempetan-kasempetan anu aya dina jangkauan anjeunna pikeun jadi wanoh kana bebeneran. ‘Naon anu kudu ku sim kuring dipigawé sangkan salamet?’ nyaéta hiji patalékan anu ku raja anu agung tapi bodo éta dipopohokeun kalawan teu paduli.” Bible Echo, 25 April 1898.

Perhatikeun yén Belsyazar nu jahat éta raja bodo. Anjeunna nandangan hukuman anu sarua jeung bapana, Nebukadnésar, sabab duanana hukuman éta digambarkeun minangka “tujuh mangsa” dina Imamat dua puluh genep. Nebukadnésar aya di padang, hirup kawas sato, salila dua rébu lima ratus dua puluh poé, nyaéta tujuh taun biblis, sarta hukuman putrana, Belsyazar, anu ditulis dina témbok, ogé ngawakilan dua rébu lima ratus dua puluh. Bédana nyaéta yén hukuman ka Nebukadnésar ngarobah anjeunna sarta ngajadikeun anjeunna raja anu wijaksana, ari hukuman ka Belsyazar tumiba ka raja anu bodo.

“Ka pangawasa pamungkas Babilon, sakumaha dina tamsil ka pangawasa kahijina, parantos sumping putusan ti Panjaga ilahi: ‘He raja,... ka hidep ieu dipidangkeun; Karajaan geus undur ti hidep.’ Daniel 4:31.” Prophets and Kings, 533.

Tulisan dina témbok pikeun présidén panungtungan téh nyaéta amendemen kahiji anu nandaan “témbok” pamisahan antara garéja jeung nagara, anu teu kaharti ku raja bodo panungtungan. “Tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep ngagambarkeun hiji “paburencayna jalma-jalma” anu dilaksanakeun ku raja kalér dina hukum Minggu. Paburencay éta téh karuksakan nasional anu nuturkeun hukum Minggu. Bangsa kagenep mopohokeun palajaran ti para founding fathers maranéhna anu nyusun Konstitusi pikeun ngajaga lain ngan tina garéja anu korup, tapi ogé tina raja-raja Éropa anu tiranik anu ku awéwé korup éta kungsi diajak sare. Para founding fathers ngagambarkeun jalma-jalma anu nolak kapausan jeung raja-raja Éropa, sabab maranéhna nyaho tina pangalaman sorangan sanggeus kaluar tina hiji paburencay salila sarébu dua ratus genep puluh taun poékna kapausan, yén pangayoman ngalawan jinis katirisan sapertos kitu kudu jadi puseur utama tina Konstitusi anyar maranéhna. Maranéhna téh bapa-bapa anu wijaksana, maranéhna siga anak domba, tapi henteu kitu jeung bapa panungtungan, sabab anjeunna bakal nyarita siga naga. Para Bapa kaluar tina hiji paburencay, sedengkeun anakna balik deui kana paburencay. Si tiran dina dua kajadian éta nyaéta kapausan anu kahiji jeung kapausan anu panungtungan.

Lambang pangadilan ka Nebukadnesar, raja kahiji, jeung ka raja panungtung Belsyazar, nyaéta paburencayna “tujuh mangsa” dina Imamat dua puluh genep. Nebukadnesar ngalaman éta, jeung Belsyazar nampa éta dituliskeun dina témbok minangka epitafna dina peuting pisan nalika anjeunna pupus. Lambang tanduk Républik dina awalna nyaéta kabébasanana tina pangbeungkeutan raja kalér, jeung lambang tanduk Républik dina ahirna nyaéta panawanan anu didatangkan ku raja kalér. Hukum Minggu nyaéta “peuting pisan” nalika éta maot minangka karajaan kagenep dina nubuat Alkitab. Dina sakabéh opat gambaran éta, Belsyazar, Nebukadnesar, jeung awal katut ahir tanduk Républik, dua puluh lima dua puluh tina Imamat dua puluh genep, nyaéta lambang anu dipidangkeun dina awal jeung dina ahir. Éta ngagambarkeun tandatangan Alpha jeung Omega.

Nubuat “waktu” kahiji anu kapanggih ku William Miller nyaéta dua rébu lima ratus dua puluh dina Imamat dua puluh genep. Éta téh batu kahiji dina pondasi anu diteundeun ku Yesus ngaliwatan pagawéan Miller. Éta ogé nyaéta bebeneran pondasi kahiji anu disisihkeun ku Adventisme dina taun 1863. Nalika sakabéh batu-batu bebeneran Miller ditempatkeun kana pondasi éta, bebeneran-bebeneran éta digambarkeun dina dua loh Habakuk, nyaéta bagan para panaratas taun 1843 jeung 1850. Dua loh éta ngagambarkeun hubungan perjangjian antara Allah jeung umat-Na

anu dingaranan, sakumaha dua loh Sapuluh Parentah ngagambarkeun perjangjian jeung Israil baheula.

Dina ahir Adventisme Laodikea, nalika éta dimuntahkeun tina sungut Gusti dina mangsa hukum Minggu, tulisan dina témbok téh nyaéta dua bagan suci para panaratas éta. Bagan-bagan anu maranéhna henteu sanggup maca, sabab maranéhna nampik narima mangpaat tina pesen pangwawadian dina awal sajarah maranéhna sorangan....

Krisis kauangan taun 1837 di Amérika Serikat mangrupa hiji kajadian nu rumit, dipicu ku gabungan rupa-rupa faktor ékonomi, kawijakan, jeung kagiatan spéculatif.

Gelembung Spekulatif: Dina taun-taun nu ngadeukeutan ka 1837, aya ledakan spekulatif dina widang tanah jeung investasi, nu sabagianna didorong ku mekarna nagara ka arah kulon. Spekulasi tanah, utamana di wewengkon tapel wates kulon, nyababkeun harga tanah ngaronjat kaleuleuwihan sarta utang anu kaleuleuwihan.

Kiridit Gampang jeung Injeuman Spekulatif: Bank-bank jeung lembaga kauangan ngaluarkeun kiridit sarta injeuman dina jumlah anu gedé, remen tanpa jaminan anu nyukupan. Gampangna aksés kana kiridit ieu nyumbang kana kasibukan spekulatif anu ngagolak sarta ningkatkeun résiko katangtuan kauangan.

Ékspansi kaleuleuwihan ku bank-bank: bank-bank keur ngalegaan kagiatanana kalayan kacida gancangna, remen ngaluarkeun duit kertas (banknote) leuwih loba tibatan spésié (emas jeung pérak) anu dipiboga pikeun ngajaminana. Prak-prakan ieu, anu dipikawanoh minangka “wildcat banking,” ngabalukarkeun kaleuleuwihan mata uang anu teu diatur jeung teu bisa dipercaya dina peredaran.

Kabijakan Ékonomi Jackson: Kabijakan Présidén Andrew Jackson milu ngagedékeun krisis éta. Dina taun 1836 anjeunna ngaluarkeun Specie Circular, anu netepkeun yén tanah-tanah umum kudu dipésér ku duit logam teuas (emas jeung pérak), lain ku duit kertas. Ieu nyababkeun raména jalma ngarobah nota bank jadi specie, anu ngabalukarkeun tekanan kauangan jeung gagalna bank-bank.

Faktor Internasional: Krisis di Amérika Sarikat ogé dipangaruhan ku kaayaan ékonomi internasional. Kamunduran dina ékonomi Britania, anu mangrupa salah sahiji mitra dagang utama Amérika Sarikat, nyababkeun nurunna paménta kana barang-barang jeung ékspor Amérika. Ieu, satuluyna, mangaruhan usaha-usaha di Amérika sarta nyumbang kana kasangsaraan ékonomi.

Panik jeung Panggero Dana ti Bank: Dina bulan Méi 1837, runtuyan guncangan kauangan, kaasup ragragna bank-bank jeung panyempitan kiridit, nyababkeun timbulna panik di kalangan investor jeung para panyimpen dana. Panik ieu memicu gelombang panggero dana ti bank-bank sarta panyempitan kiridit anu parna.

Pangkeretna Pasokan Duit: Nalika bank-bank runtuh sarta kiridit beuki ketat, jumlah duit sakabéhna dina ékonomi nyirorot pisan. Ieu pangkeretna pasokan duit ngabeuratkeun kasusah ékonomi sarta ngagedékeun réési. Gabungan ieu rupa-rupa faktor nyababkeun kamorosotan ékonomi anu parna, nu dicirian ku runtuhna bank-bank, pangangguran, nguranganana belanja

konsumén, jeung depresi ékonomi sacara umum.

“Urang taya nanaon anu kudu dipikasiaeun pikeun mangsa nu bakal datang, iwal lamun urang poho kana jalan kumaha Gusti parantos mingpin urang, jeung pangajaran-Na dina sajarah kahirupan urang nu geus kaliwat.” *Life Sketches*, 196.